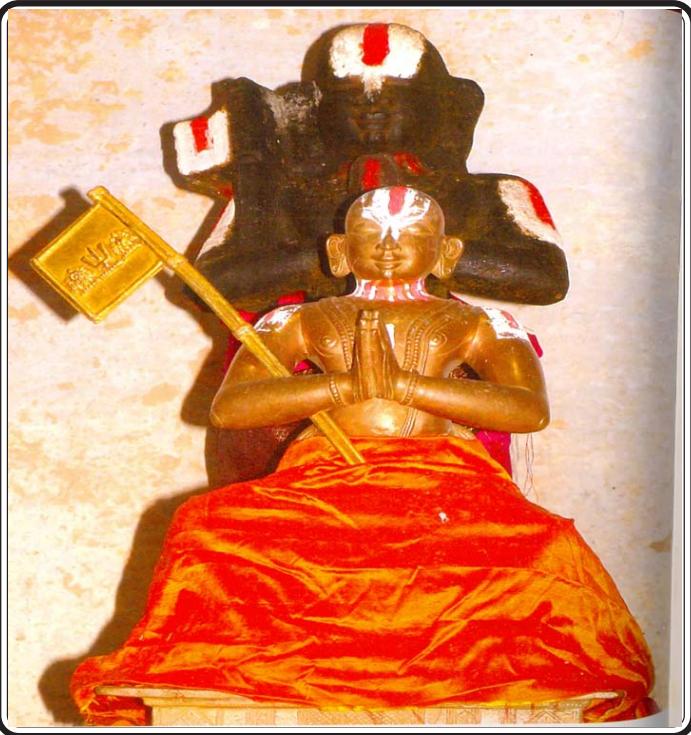

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸௌலைஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஞ
5111

விக்ருதி ஞ ஜூப்பசி
24, 10-11-2010

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிசீடு

ஸ்ரீஸௌலைஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃னூர்ணவம்।
யதீந்த₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥
ஜீவோஜீவனஸङ்கல्पं ஹரே: பூர்ண வி஧ித்ஸுகாம் | ஶிரிய ஸत்யாஶிஷ் குர்வத்ஸदாசார்யபரம்பரா ॥
யாவத் , விஜயதாம் தாவத்ஸீமாதிக்ராந்தவை஭வா | ஶ்ரீஸௌலைஸதயாபாத்ரநாம்நீய் பத்ரிகா ஶுभா ॥

ஆலோகக்கர்: ஸ்ரீ. உ. வே. பாதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவெங்னவமஹாநிதி R. ரகுராமன் (பாலாஜி) 9994606427
24/71, புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K. ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 3 இதழ் 8

	பக்கம்
முதலாழ்வார்களைப் பற்றிய விபேசங்கார்த்தம்	1-05
மாமுனிகளின் மஹிமை	06-10
ஸ்ரீஸௌலேஸதயாபாத்ர வைபவம்	11-13
மணவாளமாமுனிகள் வைபவம்	14-17
ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி	18-24
பரியஞகி வந்த அவணன் பாசுரார்த்தம்	25-28
மஹநீயர்களைப் போற்றுவோம்	29-32
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ஞாம்ருதம்	33-36
அஷ்டபிரபந்தம் – திருவரங்கத்தந்தாதி	37-40
பெரியாழ்வார்த்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	41-48

முதலாழ்வார்கள் – திருவரங்கம்

ஸ்த୍ରୀ:

முதலாழ்வார்களைப் பற்றிய விஶேஷங்கள்

(பெருமாள்கோவில் ஸ்த୍ରୀ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி)

ஆசார்யவுக்கு அந்தந்த திவ்யதேசங்களில் தொண்டு ஶிஷ்ய க்ரந்த₂ விரோத₄ங்களைப் செய்தவர்களைப் புகழ்ந்து அருளிச் பரமதாதி₃களாலே பரிஹரியாமல் செய்திருக்கக் காண்கிறோம்.

செஞ்சொற் செந்தமிழின் கவி பரவி நம் ஸம்பரதாயத்தில் முதலாழ்வழைக்குமென்று அந்யோந்யம் வார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற கொண்டாடி” என்கிற சூரணிகையில் பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார் நம் ஆழ்வார்களுக்கு ஒரு சிறப்பு என்னும் மூவர் ஓடித்திரியும் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. அதாவது யோகிகளாய், தம்மில் ஒருவரையொரு திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்கள் வர் அறியாமல் தனித்தனியே பரஸ்பரம் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறார்கள் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், கள் என்பதாம்.

இம் மூவரையும் ஓரிடத்தில் சேர்த்து

திருமங்கையாழ்வார் திவ்ய ஆட்கொள்ள எம்பெருமான் குதுஹலங்கே செங்களை அநுபவித்து வருகையில் கொண்டிருந்ததாகவும் ஒருநாள் ஆங்காங்கு ஈடுபட்ட அடியவர்களைப் ஸளியன் அஸ்தமித்த பின்பு பொய்கை பற்றியும் அருளிச் செய்துவருகிறார். யாழ்வார் கனமழையினால் திக்கோவ “தென்னன் தொண்டையர்கோன் லூரையடைந்து அங்கு ம்ருகண்டு செய்த நன்மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி” மஹாஷியின் திருமாளிகையிற் சென்று “மன்னவன் தொண்டையர்கோன் அதன் இடைகழியிற் பள்ளி வணங்கும் நீண்முடி மாலை வயிரமேகன் கொண்டிருக்க, பூதத்தாழ்வாரும் பிறகு தன் வலி தன் புகழ் குழ்ந்த கச்சி யட்ட பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்து புயகரம்” “பல்லவன் வில்லவனென்று சேர்ந்ததாகவும் அங்கு மூவரும் லகிற் பலராய்ப் பல வேந்தர் வணங்கு அளவளாவி நிற்கையில் இவர்களை கழற் பல்லவன் மல்லையர்கோன் எம்பெருமான் நெருக்கிக்கலந்து பணிந்த பரமேச்சர விண்ணனகரம்” பரிமாறினதாகவும் சரித்திரம் “நந்தி பணி செய்த நகர் நந்திபுர கூறப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் விண்ணனகரம்” “செம்பியன் கோச்செங் முதலாழ்வார்கட்குத் திருக்கோவலூரில் கணேன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்” மிக்க ஈடுபாடென்பது விளங்குகின்றது. என்றிங்குன் பல பாசுரங்களினால் ‘அந்யோந்யம் கொண்டாடுகிற’வர்களா

கச் சொல்லப்பட்ட ஆழ்வார்களுள் வென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கை” ஸர்வகநிஷ்டரான திருமங்கைமன்னன் என்றும் ஒரு பாசுரமுள்ளது. திருக்கோவலூர்க்குப் பதிகம் இப்பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் பாடுமிடத்து இவ்வரலாற்றினை பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஒரு ஐதிஹ்ய அநுஸந்தித்திருக்கவேண்டுமே. விஶேஷம் காட்டுகிறார். அதாவது – அப்படி அநுஸந்தித்திருப்பதாகத் “உடையபிள்ளை யென்கிறவன் தெரியவில்லையே.

‘அத்தலத்தில் இவ்வாழ்வார்கள் வென்றுவர, அவனை எதிரே திருப்பணி யாதும் செய்திலாமையால் சென்றடித்தோட்ட, பின்னை பாடப் இவர்களைப் பற்றி அநுஸந்திக்க பெருதே போன்ற என்றெருப்பு ப்ரஸித்தி ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று’ என்று சில யுமுண்டிறே’ என்பது அவ்விடத்து மஹான்கள் ஸமாதானம் கூறுவதுண்டு. வ்யாக்யான ஸ்ரீஸுக்தி. உடையபிள்ளை ஆனால் கலியன் அங்ஙனே ஒரு நியதி யென்பது சைவசமயக் குரவர்களுள் வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தீருவரான ஞானசம்பந்தருடைய மறு தெரியவில்லை. திருநெந்தாண்டகத் பெயராம்.

தில் திருக்கோவலூரைப் பற்றிப் பித்தகைய கதைகளையும் பேசுமிடத்து ‘விந்தை மேய கற்புடைய ஆங்காங்கு அருளிச்செய்து வருகின்ற மடக்கன்னி காவல்பூண்ட... பூங்கோவ திருமங்கையாழ்வார், திருக்கோவலூரில் லூர்’ என்றும், பெரிய திருமொழியிலும் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுகிற ‘வியன்கலை யெண்தோளினுள் முதலாழ்வார்களின் வருத்தாந்தத்தைப் விளங்கு... திருக்கோவலூர்’ என்றும் பாசுரத்தில் அநுஸந்திக்கவில்லையென்துர்க்கை இத்தலத்தை காவல் செய்து ரூல் இஃதொரு பெருங்குறையாகு கொண்டிருக்குமிருப்பையும் பாடியுள்ளனரே. அந்த வருத்தாந்தம் பிற்காலத் தவர்களால் கல்பிக்கப்பட்டதென்று அன்றியும், திருநாங்கூரைப் பது, அது கலியன் காலத்தில் பாடுமிடத்து “ஓண்டிறல் தென்னானேட அப்ரஸித்தமாக இருந்ததென்றுவது வடவரசோட்டங்கண்ட திண்டிறலாளர் இசையவேண்டியதாகுமே! என்று சிலர் நாங்கூர்” என்கிறார். பண்டொருகால் கூறுவதுண்டு. முதலாழ்வார்களைப் பெறன் திசைத்தலைவனை பாண்டிய பற்றித் திருமங்கையாழ்வார் வெகு ராஜன் படையெடுத்துவந்து அவ்வூரை அழகாகப் பாசுரமிட்டிருக்கிறபடியை நம் (திருநாங்கூரை) ஆக்ரமிப்பதாகப் பூருவாசாரியர்கள் நுட்பமாகக் காட்டி புகுகையில் அவ்வூரிலுள்ள யருளியே போந்தார்கள் என்பதை அந்தணர்கள் அவனை வெருட்டி எண்டு வெளியிடுகிறேன்.

யோட்டிவிட்ட வரலாற்றை இதனால் பெரியதி ருமையில் பாடினார். “மாவருந் திண்படை மன்னை திருக்கோவலூர்ப் பதிகத்தில் நான்கா ஸ்ரீஸௌஸத்யாபாத்ரம்– நவம்பர் 2010

வது பாசுரத்தில் “ஆங்கரும்பிக் ‘அடியவர்’ என்பது பேயாழ்வாரை. இவர் கண்ணீர் சோர்ந்தன்புகூருமடியவர்கட்டு திருக்கண்டேன் பொன்மேனி ஆரமுத மானுன் றன்னை” என்ற கண்டேன் என்ற முதற்பாசுரத்தில் விடத்திற்கு ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள் காட்டியருளப்பட்ட பரமரஹஸ்யார்த்தம் விக்ரஹத்தைத் தாம் காணப்பெற்றதாகப் பீங்கு விவரிக்கலாகிறது. அதில் பேசி, அந்த திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துள் மூன்றும் ப்ரகரணத்தில் மேகத்திற்கு திருவடி யொன்றே தமக்கு உத்தேசம்யம் ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்ய என்பதைத் தமது திருவந்தாதியில் ஆதி “பூண்டநாள் சீக்கடலை யுட்கொண்டு” மத்ய அவஸாநங்களில் வெகு அழகாகக் இத்யாதி சூர்ஜையில் “அன்புகூருமடிய காட்டினர். “இன்றே கழல்கண்டேன் வா” என்றுள்ளதை வ்யாக்யானித்தருளா என்றார் ஆதியில். “பைம்பொன் முடியா நின்ற மணவாளமாமாழுனிகள் னடியினைக்கே பூரித் தென்னென்றுசே “ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு புரி” “முயன்று தொழு நெஞ்சே! .. கூருமடியவரான முதலாழ்வார்கள்” தண்ணைலங்கல் மாலையான் தாள்” என்றாருளிச்செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத் “கரியான் கழலே தெருள் தன்மேல் துக்கது. “ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் கண்டாய் தெளி” “வாழும் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவர்கள்” என்கிற வகையறிந்தேன் –எங்கள் பெருமானடி சந்தை திருமங்கையாழ்வாருடைய சேரப்பெற்று” என்று (நாற்பது முதலாக திருக்கோவலூர்ப்பதிகத்திலுள்ள அறுபது ஈருன பாசுரங்களுள்) தென்னுமிடம் மறக்கத்தக்கதன்று. மத்யத்தில் பேசினமை காண்க. அப்படிப்பட்ட அடியவர்கட்டு “குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக் அமுதமாக இருந்தவன் திருக்கோவலூ குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் தாள் ரெம்பெருமான் என்று துதியுள்ளது. முதலே நங்கட்குச் சார்வு” என்று அங்கு அடியவர்கள் என்றது அவஸாநத்திலும் தாளையே பேசித் முதலாழ்வார்களை யென்று நம் தலைக்கட்டினார். ஆக இங்ஙனம் பூருவாசாரியர்கள் ஒருமிடரூக்க எம்பெருமானது அடியையே சிக்கெனப் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தார்களென்னு பற்றினவர் என்ற காரணத்தினால் மிடம் மணவாளமாழுனிகளின் வ்யாக் பேயாழ்வார் அடியவராகக் கூறப்பட்டார். யானத்தினால் தெற்றென விளங்கு ‘அன்புகூருமடியவர்’ என்றது கின்றது. இந்த நிர்வாஹம் மிகுந்த பூதத்தாழ்வாரை. எங்ஙனேயென்னில், உபபத்தியோடு கூடியது. (அன்புகூரும் என்றது அன்பு மிகுந்தவர்)

அடியவர் – அன்புகூரும் என்றபடி.)இவ்வாழ்வார் “அன்பே அடியவர் – ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் தகளியா” என்று தொடங்கி “விளாவின் சோருந்தன்பு கூருமடியவர் என்று காய்கள்றினால் வீழ்த்தவனே! வகுத்துக் கொள்ளவேணும். முந்துற என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு”

என்று முடிவு பாசுரத்தில் தமது அன்பு விளங்கும். அடியவன்; அடியவர்; மிகுதியை வாய்விட்டுரைத் தவராத அடியவர்கள் என முப்புரியுட்டினமை லால் அன்பு கூருமடியவராக இவரே காண்க.

கருதத் தகுதியடையவராவர்.

முதலாழ்வார்களின் திருநாமங்

இனி, அரும்பிக் கண்ணீர் களை ஸ்பஷ்டமாகப் பேசிப் பாசுரம் பாடி சோருமடியவர் பொய்கையாழ்வார். யிருந்தாலாகாதோ வென்று சிலர் எங்ஙனே யென்னில், இவ்வாழ்வார் சங்கிப்பர்கள். வெளிப்படையாகக் “பழுதே பலபகலும் போயின வென்று கூறுவதிற்காட்டிலும் இவ்வகையாகக் அஞ்சியழுதேன்” என்று தம் கூறுவதே ரஸவத்தரம். ஆளவந்தார் வாக்கினாலே பேசியருளினபடி அரும்பிக் நம்மாழ்வாரைத் துதிக்கப்படுகுந்த “மாதா கண்ணீர் சோரந்திருப்பவராதலால். பிதா யுவதய:” என்கிறஶ்ரோகத்தில்

ஆக, இங்ஙனம் முதலாழ்வார்கள் நம்மாழ்வாரது திருநாமத்தைக் மூவரையும் அழகாகக் குறிப்பிட்டு கூறிற்றிலர்; அந்த ஶ்ரோகம் இவர்கட்கு அமுதமாயிருந்தவன் எம்பெருமான் விஷயமாகவே யிருக்க அத்தலத்து நாதன் என்று கலியன் லாம் என்று கூட நினைக்கத்தக்க அருளிச்செய்தார்.

நிலைமையிலுள்ளது. ஆயினும் வகுளாபி

ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாதேசிகனும் ராமம் என்ற ஒரு விஶேஷண ஸ்வாரஸ் “அடியவர்கட்கு ஆரமுதமானுன்” என்ற யத்தினால் மாத்திரம் ‘அந்த ஶ்ரோகம் பாசுரத்திலேயே நோக்காக தேஹளீச் நம்மாழ்வார் விஷயமே என்று நிர்ணயிக் கூடுதியில் (7) ‘காஸார பூர்வ கவி கலாகிறது. இங்ஙனே நுட்பமாகக் முக்ய விமர்த ஐந்மா பண்ணை தடேக்ஷா கண்டறிய வேண்டும்படி பேசுவது ஸூபகஸ்ய ரஸோ பஹாஸ்தே’ வக்தாக்களின் ஆழ்ந்த அறிவையும் என்றருளிச்செய்தார். அமுதமென்று பக்தியின் கனத்தையும் காட்டுமென்ப. ஆழ்வாரருளிச்செய்ததைக் கரும்பு விந்தை மேய கற்புடைய என்றார் தேசிகன். பரமபோக்யதையைப் மடக்கன்னியையும், பல்லவன், பேசினபடி. அடியவர்கட்கு ஆரமுதமா வில்லவன், வயிரமேகன், செங்கணைன் னன் தன்னை யென்ற பாசுரத்திலேயே கோச்சோழன் முதலானவர்களையும் “குழாவரி வண்டிசை பாடும் பாடல் வாய்விட்டுப் பேசினது அந்த கேட்டுத் தீங்கரும்பு கண் வளருங் வ்யக்திகள் திறத்தில் விஶேஷ கழனி சூழ்ந்து” என்றதை நோக்கியே ப்ரதிபத்தி யில்லாமை பற்றியே.

தேசிகனிங்ஙனமருளியது.

எம்பெருமானுர் ‘பஞ்சாசார்ய

அடியவர்கட்கு என்று பதாஸ்ரித:’ என்று போற்றப்படுகிறார். ஸ்ரீஸுக்தியை ஊன்றி நோக்கினால், அந்த ஐந்து ஆசாரியர்களுள் ஒருவரைப் கலியன் இங்கு மூன்று திருநாமங்களை பற்றியும் தமது திருவாக்கினால் விவக்ஷித்திருக்கிறார் என்று நன்கு பேசியருளவில்லையே என்று சிலர் விசார பூஶைலேஶதூயாபாத்ரம்– நவம்பர் 2010

முறுவதுண்டு. இவ்விஷயத்திலும் ‘பதாம்போருஹு’ என்றார். இங்ஙனம் மஹான்கள் நுட்பமாகக் கண்டறிந்து நுட்பமான அர்த்த விஶேஷங்களை கூறுவதொன்றுண்டு. எம்பெருமானாரு ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் பகர டைய ஆசாரியர்கள் ஜவரும் கேட்டிருக்கை. ஸாவ்யக்தமாகச் சூளவந்தாருடைய திருவடிகள். சொல்லிவிடுவதிற்காட்டிலும் இங்ஙனே ஆளவந்தாரிடத்திலே நேரே ஒரு அர்த்த ஆழ்பொருளாகச் சொல்வது ரஸவத்தா மும் ஸ்வாமி கேட்கப் பெற்றிலர். மென்று இவ்வழி பெரியோர்களால் ஆளவந்தாருடைய திருவடிகள் கைப்பற்றப்பட்டிருப்பதால், திருமங்கை பக்கலிலேயாயிற்று ஓரோ அர்த்த யாழ்வாரும் முதலாழ்வார்களை விஶேஷங்கள் கேட்டது. ஆனாலும் “ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு ஆளவந்தார் கச்சிக்கு எழுந்தருளி கூருமடியவர்கள்” என்று ஆழ்பொருளு யிருந்த காலத்தில் அவரால் டைய அருளிச் செயலால் குறித்தனர். “ஆமுதல்வனிவன்” என்று தாம் இச்சொல் திருக்கோவலூர்ப் பதிகத்தி கடாக்ஷிக்கப்பெற்றமையால் அவரையே லேயே அமைந்திருத்தலால் கலியனு ப்ரதாநாசார்யராகக் கொண்டு “யத்பதாம் டைய விவக்ஷிதம் நிஸ்ஸந்தேஹமாக போருஹத்யாந வித்வஸ்தாஶேஷ அறியக்கிடக்கிறது.

கல்மஷி: வஸ்துதாமுபயாதோஹும் யாமுநேயம் நமாமி தம்” என்று அவர் விஷயமான துதியொன்றையே கீதா பாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் அருளிச் செய்தார். இதில் ஆளவந்தாருடைய துதி ஸ்பஷ்டமாயும், தமக்கு நேரே ஆசார்யர்களான ஜவருடைய துதி நுண்ணியதாகவுமள்ளது. ஆளவந்தாரை த்யாநிப்பதாகக் கூறுமல்ல அவருடைய திருவடிகளை த்யாநிப்பதாகக் கூறினார். அதை ‘பதாம்போருஹு’ என்று ஜந்து எழுத்துள்ள சொல்லால் கூறினார். ஆளவந்தாருடைய ஜந்து திருவடிகளை த்யாநிப்பதாக இதில் வ்யஞ்ஜனை. ஜவருள் பெரியநம்பிகள் ப்ரதாந ஆசார்யராதலாலும், வாக்ய குரு பரம்பரையில் ‘பராங்குஶதாஸர்’ என்று அவருடைய திருநாமம் ப்ரஸித்தமாயி ருப்பதாலும் பகாரத்தை முன்னிட்டு

பூர்வ:

மாமுனிகளின் மஹிமை

(வித்யாபூஷணம் திருநாங்கூர் ப்ரதிவாதி பயங்கர பூர்வ. அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி)

1. அவதரணிகா

ஸம்ஸார நரகஹேதுவாய் ஆஸார ஸம்பத்தான காமக்ரோதலோபமதமாநாதி தோஷமற்றவராய் ஆசார்யாபிமாந பாத்ர ராய் ஸர்வஜிநஹிதைஷிகளாய் பரம புருஷார்த்தம் கைபுகுந்திருக்கும் நம் முன்னேரான மஹாபுருஷர்கள் எந்த ஆசார்யஸார்வபெளமருடைய ஸம்பந்த விஶேஷத்தினால் இவ்வேற்றங்களைப் பெற்று இவ்வுலகினை வாழ்வித்துப் போந்தார்களோ, அந்த ஆசார்யஸார்வபெளமருடைய வைபவ மஹாரணவத் தில் ஆத்மலாபத்திற்காக சிறிய ஞானத்தனை அடியேன் சிறிதளவு அவகாஹிக்கத் துணிந்திறங்குகின்றனன். கடல்சூழ்ந்த மன்னுலகம் வாழ அவதரித் தருளிய மனவாளமாமுனிகளே அந்த ஆசார்யஸார்வபெளமராகிறார் என்பதை நாம் விளக்கவும் வேணுமோ?

2. திருவவதாரதின் வைபவம்

“பாதே₂ாப₄ாவம்” என்கிற ஸ்லோகத் தினால் மாமுனிகளின் திருவவதாரதின் வைபவத்தை முன்னேர் வெளியிட்டனர். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் கடபயாதி₃க்ரமமென்றுண்டு. அதின்படி ‘பாதே₂ாப₄ாவம்’ என்பதினால் 4471 என்கிற எண் கிடைக்கிறது. க₃தகல்யப்₃த₄ம் 4471 ஸாதாரண வருஷத்திய துலாசக்ல சதுர்த்தி குருவாரத்தோடு கூடின திருமூலத்தில் மாமுனிகளின் திருவவதாரம். நக்ஷத்திரத் தின் பேர் மாமுனிகளின் அவதாரத்திற்குக்

காரணமானதினால் ஸார்த்தமாயிற்று. வருஷநாமம் மாமுனிகளினவதாரம் – எல்லாச் சேதநர்களுக்கும் ஸாதாரணம் – பொதுவானது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. நக்ஷத்திரநாமம் இது ஸர்வஸ்ரேயஸ்ஸாக்கும் காரணம் என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறது. இந்தத் திருநாளின் வைபவத்தை பிரதிவாதி பயங்கராசார்யரான அண்ணை வரவரமுநிஶாதகத்திலே “யத₃வதரண மூலம் முக்திமூலம் ப்ரஜாநாம்” என்றும், எறும்பியப்பா வரவரமுநி ஸதகத்திலே “யந்மூலமாஸ்வயுஜமாஸி” என்னும் ஸ்லோகத்திலும் அருளிச்செய்தார்கள். மேலும் எறும்பியப்பா “ஆலம்புநஸ்ய மம ஸௌம்யவரஸ்ய ஜந்ம மூலம் விபாதி ஸதுலம் விதுலம் ச சித்ரம்” என்று இத்திருமூலத்தின் பெருமையை விரோதா பாஸாலங்காரத்தினால் வெளியிட்டார். துலாமாஸத்தில் அமைந்தமையால் ஸதுல மான இம்மூலம் இதற்கொப்பான வேகெருந நாளில்லாமையால், விதுலமாகவும் (ஓப்பற்றதாகவும்) விளங்குகிறதாம்.

3. அவதார ரஹஸ்யம்

மாமுனிகள் எம்பெருமானுருடைய அபராவதாரமென்பது மாமுனிகள் காலத்தி லேயே ப்ரஸித்தமாயிற்று. ‘‘பூர்வமாந ஸாந்தரஜாமாத்ருமுநி: பர்யாயப்₄ாஷ்ய க்ருத்’’ என்று அண்ணுவும், “வரவரமுநி: பூர்வமாந ராமாநுஜோ ஜயது கஷிதெளா” என்று அப்பாவும் அருளிச்செய்தார்கள்.

பூர்வ குண்ட நாத னுடைய

பூர்வீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம் – நவம்பர் 2010

திவ்யாஜ்ஞையால் திருவநந்தாழ்வான் இக்கலியுகத்தில் இருநூறு வருடம் அவதரித்திருந்து உபயவேதாந்த க்ரந்தங் களை ப்ரவர்த்திப்பித்துச் சேதநர்களை வாழ்வித்தருள ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு, முதலில் எம்பெருமானுராய் அவதரித்து ப்ரஹ்மஸுத்ர கீதாப்ரஸ்தாநங்களை, ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளை அருளிச் செய்ததன் மூலமாக ப்ரவர்த்திப்பித்து நூற்றிருபது வருடங்கள் இவ்விடுதியை அலங்கரித்து, ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸேவிக்கவேணும் என்னும் ஆஸாவிஸே ஷத்தினால் திருநாட்டுக்குப் போய், மறுபடியும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய ப்ரஸ்தாநங்களை பறூமுகமாக ப்ரவர்த்திப்பிக்க பகவந்நியமனத்தினால் மாழனிகளாக அவதரித்தனன். அவதார ப்ரயோஜிநம் தலைக்கட்டின உடனேயே தன்னுடைச் சோதியை சேர்ந்தனன். இதுவாயிற்று மாழனிகளின் திருவவதார ரஹஸ்யம். மாழனிகள் ஸேஷாவதார மென்பதை ஶதகத்தில்

“து₃க் தே₄ாத₃ந்வத்₃ த₄வளமது₄ரம் ஶாத்₃த₄ ஸத்தவைகரூபம் ரூபம் யஸ்ய ப்ரத₂யதிதராம் யம் ப₂ணீந்த்₃ராவதாரம்”, என்று அண்ணுவும், “நித்யம் பத்யு: பரிசரணதோ வர்ணதோ நிர்மலத்வாத்”, என்கிற ஸ்லோகத்தினால் அப்பாவும் முதலித்தனர். வேதாந்தவாதாவளீகாரரான மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியும் “ஸேஷ: ஸ்ரீமாந்நிக₃மகுடயுக்₃மரக்ஷா ப்ரவர்த்த: ஸ்ரீமத்₃ராமாவரஜமுநிதாம் ரம்யஜாமாத்ருதாம் சு ப்ராப்ய” என்று திருவநந்தாழ்வானே உபயவேதாந்த

ஸ்ரீஸௌஷத்யாபாத்ரம்— நவம்பர் 2010

ஸம்ரக்ஷணத்திற்காக எம்பெருமானுராயும் மாழனிகளாயும் அவதரித்ததாக அருளிச் செய்தார். மாழனிகள் ஸேஷாவதாரமென்பது இன்னும் பல ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஸித்தித்தபடியால் விப்ரதிபத்திக்கிடமில்லை.

இப்படி எம்பெருமானுருடைய அபராவதாரமாய் ஆதிஸேஷ சரமாவதார மான மாழனிகள் திறத்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஸம்பந்தமுடையவரைனவர்க்கும் ப்ரதிபத்தி பண்ணவடுக்கும். ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணுவிட்டாலும் இவ்விஷையத்தில் அத்வேஷமாவது அவஸ்யம் நடக்க வேணும். அன்னவர்கட்கு நித்யமநுஸந் திப்பதற்காக அடியேனுடைய ஸ்லோக மொன்று இங்கே தரப்படுகிறது.

“ஸ்ரீஸௌஷநாத₂ார்யக்ருபைபாத்ரே ரம்யோபயந்த்ராக்ய கு₃ரெள முநீந்த₃ரே யே ப₄க்திஹீநாஸ்து ஜநாஸ்த ஏதே ஸ்ரீஸாப்ரியா: ஸ்யுர் நவி முக்தி ரேஷாம்”

4.யதிவர வரவாழுநிகளுக்குள் ஒற்றுமை

மாழனிகளுக்கும் எம்பெருமானங்கு முள்ள ஒற்றுமை நயத்தை ஸ்லோகங்களால் அடியேன் ஸங்கரஹித்துள்ளேன். அவை பின்வருமாறு:—

**“பா₄ஷ்யக்ருத்தவாத₃ார்யபீட₂, ஸத₂ாபநாந் நித்யவாஸத:
ஸ்ரீரங்கே₃, ஸ்ரீரங்க₃ஸம்பத்—
வர்தநாத₃ தே₃ஸ்ரிகத்வத:
பத்யு: ஸ்ரிய:; ஸேஷரூபத₃ஸ்ரகத்வாத்
யதித்வத:
ப்ராவண்யாத₃தி₃வ்யதே₃ஸேஷ”**

தத்தைகங்கர்ய ப்ரவர்த்தநாத்॥
ரூபஸாம்யாச்ச லக்ஷ்மிஶக்யாபிதா-
துலவைபை⁴வாத்॥
பூரீராமாநுஜ ரம்யோபயந்த்ரோ:
ஸம்யம் பரம் மதம்॥”

இவைகளின் விளக்கம் பின்வருமாறு:

1. எம்பெருமானூர் ப்₃ரஹ்மமீமாம்ஸாதி₃ களுக்கும், மாழுனிகள் பூர்வசந்தூஷணைதி₃ ஶாஸ்தரங்களுக்கும் பாஷ்யமருளிச் செய்தார்.
2. எம்பெருமானூர் எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநத்தையும் மாழுனிகள் அஷ்டதி₃க்கஜாசார்ய பீடத்தையும் ஸ்தாபித்தார்.
3. பெரியபெருமாளின் நியமனத்தால் இருவரும் கோயிலை நித்யவாஸமாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.
4. இருவரும் பூர்வங்கபூர்ணையை வளர்த்தனர்.
5. எம்பெருமானூர் திருக்குறுங்குடி நம்பிக்கும், மாழுனிகள் திருவரங்கச் செல்வனாக்கும் ஆசார்யரானார்கள்.
6. ஸஹஸ்ரபண்மண்டல மண்டிதமான நிஜீருபத்தை இருவரும் காட்டியருளினார்கள்.
7. பகவத்பாகவதாநுவர்த்தந விரோதிகளான ஸம்ஸார பந்தத்தை இருவரும் சடக்கென ஸந்யஸித்தனர்.
- 8,9, உகந்தருளின நிலங்களில் அதிமாத்ரமான ஈடுபாடும், அங்கங்கே திருவாராதனை திகள் குறையற நடக்கும்படி கட்டளையை ஏற்படுத்தினபடியும் இருவர்க்கும் ஒக்கும்.
10. இருவருடைய திருமேனியும் ஸமாந லக்ஷணங்களோடு கூடினதாய் விளங்கும்.

எம்பெருமானுருடைய வடிவழைக வருணிக்கும் “காஷாய ஶோபி” என்கிற ஸ்லோகம் ப்ரஸித்தமானதே. மாழுனிகளின் வடிவழைக வருணிக்கும் ஸ்லோகம்

அண்ணு ஸதகத்தில் ஸாதித்தது பின்வருமாறு:-

“ராஜஸ்சீதமயூக₂ மண்டல₃
 ஸரஜ் ஜ்யோதஸ்நாஸநாபி₄த்₃யுதி:
 காஷாயாம்ப₃ரத₄ காரினீ
 கரலஸத்₃த₃ண்ட₃த்ரயீ மண்டி₃தா
 ப₂லாத்யந்த ஸமுல்லஸத்ஸாவிமல
 ஸ்நிக்₃தே₄ாந்த₄வ புண்ட₃ரோஜ்ஜு
 தீ₃வ்யந்த்யாதமகு₃ணைஸ் ஸத₃ா [வலா
 வரவராகாராடஸ்து மே பாவநா॥

11. திவ்யதேசாத்தெம்பெருமான்களால் இருவருடைய வைபவழும் ப்ரகாஸி^{பி}க் கப்பட்டது.
12. எம்பெருமானூர் ‘ஓரு நாயக’த்தைத் திருநாராயணனுக்கும், மாழுனிகள் ‘தீர்ப்பாரையாமினி’யை ராஜ்கோபாலனுக்கும் ஸமர்ப்பித்தனர். இன்னுமிப்படிப் பலபடியாலும் ஒற்றுமை நிர்வதிக்கலாயிருக்கும்.

எம்பெருமானுரில் மாழுனிகளுக்கு நெடுவாசியுண்டு. எம்பெருமானுருக்கு ஸித்தாந்த ஸ்தாபநத்திற்கு உறுப்பாக பரமதங்களை நிரஸிக்கவேண்டிய பணியும் சாலவுண்டு. மாழுனிகளோ பரமத நிரஸனத்தில் ஈடுபாடாமல் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யாதி வ்யாக்யாந ப்ரவசநாதிகளையே முழுவதும் பொழுதுபோக்காகப் பெற்றிருந்தார். சரம பாவமான யதீந்த்ர சரணப்ராவண்யமும் அதற்கநுகுணமான நிஷ்டா விஶேஷங்களும் இவர்க்குத் தன்னேற்றம்.

5.தேசிகோத்தமர்.

ஸ்ருதி எம்பெருமானைக் கண்ணுக்கும் கண்ணுவான் என்னுமாபோலே அப்பா மாழுனிகளை தேசிகர்களுக்கும் ஸ்ரீஸஹஸைத் யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2010

தேசிகரென்றார். “ஞானமனுட்டான மிவை” என்கிற பாட்டில் மாழுனிகள் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமுள்ளவனுக்குத் திருமால் தானே வைகுந்தம் தரும் என்றநூலிச்செய்தார்.

ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடையனுக்கையாவது— அந்திமோபாய நிஷ்டைக்குறுப்பான ஜஞாந பூர்த்தியையும், அதற்கநுகுண மான அநுஷ்டான ஸம்பத்தையுடைய வனுயிருக்கை. இவையிரண்டும் யதீந்தர ப்ரவணரான மாழுனிகளிடத்தே புஷ்கல மாயிருப்பதால் இவரே ஸதாசார்யரில் தலைவராவார். இவருடைய ஸம்பந்தமுள்ள வனுக்கு மோக்ஷம் நிஃ்சிதம் என்பதை “மன்னுயிர்காளிங்கே” என்கிற பாசுரத்தி ஞல் முன்னேர் முதலித்துப் போந்தார்கள்.

மாழுனிகளின் ஆசார்யகுணபூர்த்தி முதலான வைபவங்களைப் பெரியபெருமாள் தாமே இவரிடத்தில் ஶிஷ்யராய் பகவத் விஷயம் கேட்டுக்கூறு “பூநீஸௌலேஸு” த் தனியனையுமிட்டருளி வெளிப்படுத்தினார்.

அவதாரங்களில் கண்ணனுக்கும், ஆழ்வார்களில் கலியனுக்குமுண்டான ஏற்றம்போலே, ஆசார்யர்களில் மாழுனிகளுக்கும் ஏற்றம் விஞ்சியிருக்கும். ஆகையால் மாழுனிகளே தேசிகோத்தமார்.

6. குருபரம்பராபூர்த்தி

பெரியபெருமாள் தொடக்கமாகத் தொடர்ந்துவரும் பொதுவான நம் குருபரம்பரை மாழுனிகளிடத்தில் வந்து பூர்ணமாயிற்று. மாழுனிகள் பர்யந்தமான இந்த குருபரம்பரையை பவிஷ்யத் தர்சியான பூநிகமாந்த மஹாகுரு

திருவள்ளம்பற்றியே யதிராஜஸ்பத்தியில் “அமுநா தபநாதிஶாயிபூ₄ம்நா யதிராஜேந நிப₃த்த₄நாயகபூநீ:” என்கிற ஸ்லோகத்தில் இதை ஒரு முத்துஹாரமாகவும், இதின் நடுநாயகம் எம்பெருமானுரென்றும் நிருபித்தருளினார். எம்பெருமானுராகிய நாயகரத்நத்திற்கு முன்னே எட்டாவது முத்துமணி திருமால். பின்னே எட்டாவது முத்துமணி மாழுனிகள். ஆகவே இந்த குருபரம்பராஹாரத்திற்கு யதிராஜர் நடுநாயகமாய் விளங்குகிறார் என்பதைக் குறிப்பாகக்காட்டினபடி. “யஸ்மிந் பஞ்ச பஞ்ச ஜநா:” என்கிறவிடத்தில் கொள்ளுகிற ந்யாயத்தினால் இங்கும் பூநீதரர்களை திவ்யதம் பதித்வாகாரத்தாலே ஒன்றுக எண்ணி நிர்வாஹிக்கலாயிருக்கும். பூநீதரர்களைத் தனியாக எண்ணினாலும் ஒரு ஹாநியில்லை. எம்பெருமானுருக்குப் பின் பட்டருடைய ஆசார்யரான ஆழ்வாளையும் கூட்டி குருபரம்பரையை யதிராஜ நாயகமாக நிர்வாஹிக்கக்கடவது.

7. விஶதவாக்ஷரிகாமணி

நம் பூர்வாசார்யர்களில் விஶதவாக்ஷரிகாமணி என்னும் விருது மாழுனிகளுக்கே ஏற்பட்டது. ஆழ்ந்த பொருள்களையும் தெளிவாகவும் ஸாக்ரஹமாகவும் ஸரஸமாகவும் அருளிச் செய்யவல்ல ஆற்றலைப் படைத்தவரிவ ரேயாவார். அப்ராமாணிகமாகவோ நிர்மூலமாகவோ அந்பேக்ஷிதமாகவோ ஒரு பூநீஸுக்தியையும் அருளிச்செய்யார். இவராளிய வ்யாக்யாநங்கள் ‘இவை கொண்டோ வ்யாக்யாந ஸ்கஷனை மிட்டது’ என்னும்படி ஸ்கல ஸ்கஷனை யுக்தமாய்

விளங்காநிற்கின்றன. இவருடைய பூஷலிக்திகள் “இனிமையே வடிவு கொண்டதோ’ என்னும்படி ரஸகன மாயிருக்கும். மாழுனிகளின் பூஷலிக்தி களின் மாதுர்யாதிகுண வைபவத்தை அண்ணு ஶதகத்தில் பல ஸ்லோகங்களால் அநுபவித்தருளினார். ஒரு ஸ்லோகமே இங்கு தாப்படுகிறது.

**யத்₃ வாணீம் மது₄ ராமவாப்ய
ஸ்தி₄ யஸ்ஸாகேததாமத்யஜः
மாயாஸங்க₃ விதூ₃ ரக₃ ஸ்ச ஸததம்
ஸந்த்யக்தகாஸ்யாஸ்ரயா:
காஞ்ச்யாதி₃ ச்வபி நிஸ்ஸப்ரஹாஸ்ச
ஸததம் ராமாநுஜைகாந்திநோ
ராஜந்தே ஸ தநோது ஸாந்த₃ ரவரோ
யோகீ₃ ஸ்வரோ நஸ்ஶாபம்॥”**

இந்த ஸ்லோகம் சிலேடையிலமைந்தது. எந்தமாழுனிகளுடைய மதுரமான பூஷலிக்தியாகிற மதுரையைப் பற்றின விவேகிகள் உபாயாந்தரமான புண்ய சேஷ்டர வாஸத்திலும் உபேயாந்தரமான க்ருஹாதிகளிலும் ஆசையைவிட்டு ராமா நுஜனிடத்தில் (கண்ணனிடத்திலும் எ ம் பெ ரு மா னு ரி ட த் தி லு ம்) பக்தியையடைந்து விளங்குகின்றனரோ, அந்த மாழுனிகளே நமக்கு எல்லா நன்மைகளையும் க்ருபை செய்தருள வேணும் என்பது இதின் பொருளாம்.

8. எல்லாம் மாழுனிகளே

ஆசார்யக்ருத்யமும், புருஷகார க்ருத்யமும், ஈஸ்வரக்ருத்யமும் எல்லாம் மா மு னி க ஸி னி ட த் தி ல் பூர்ணமாயிருக்கிறது என்று அப்பா ஶதகத்தில்

**ஸித்₃ தே₄ பாயஸ்த்வமஸி ஸாலபே₄ அம்புயந் பூருஷார்த்த₂ந்
அஜ்ஞாதாந் ப்ரத₂யஸி புநர் யத் ததோ
தேஸிகஸ்த்வம்
தே₃வீ லக்ஷ்மீர் ப₄வஸி த₃யயா
வத்ஸலத்வேந ச த்வம்
கோஸளை யஸ்த்வாம் வரவரமுநே
மந்யதே நாதமநீநம்॥”**

என்னும் ஸ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகவே “த்வம் மே ப₃ந்து₄ஸ்த்வமஸி ஜநகः” என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே மாழுனிகளையே ஸகலவிதமான ப்ராப்ய மும் ப்ராபகமும் என்றத்யவஸித்திருந்தால் மாழுனிகளின் இன்னருளால் நமக்கொரு குறையும் வாராது என்பது திண்ணைம். இந்த அத்யவாயத்தையும் மாழுனிகளே நமக்குத் தந்தருளவேணும்.

**“ஸ ப₄வது வரயோகீ₃ நஸ்
ஸமஸ்தார்த்த₂ மூலம்”**

ஜீயாந்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீஸௌலேஸாதயாபாத்ர வைபவம்

(வேதபாஷ்யப்ரவீண வேதஸாரஜ்ஞ ஸலகஷணகநபாம ஸ்ரீ.உ.வே. செஸளிராஜ்யங்கா ஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம்)

**ஸ்ரீஸௌலேஸாதயாபாத்ரம்
தீ₄பக்த்யாதி₃கு₃ணாணவம்
யதீந்த₃ரப்ரவணம் வந்தே₃
ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥**

ஸாதாரண ஆண்டு ஜப்பசித் திருமூலம் – விஶதவாக்ஶிகாமணியாய் ஜகதாசார்யரான மணவாளமாமுனிகள் அவதரித்ததால் அஸாதாரணமான பெருமையையடைந்தது.

சில புராணங்களில் ‘ப்ரபவா’ முதலிய ஆண்டுகள் ஸ்தரீலிங்கமாகப் ப்ரயோகிப்பட்டிருக்கின்றன. அதை அநுஸரித்து ‘ஸாதாரண’ என்று இவ்வாண்டின் பெயர். இதற்கு 25 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய ஆண்டு (கேவல) “தாரணை”, இவ்வாண்டு ஸாதாரணை. ‘ஸா’ என்கிற தச்சப்தம் ப்ரஸித்தி பரம். தாரணை என்பதற்கு ‘எல்லை மீருமை’ என்று கோசத்தில் அர்த்தம் சொல்லப் பட்டது. ‘மர்யாத₃த₄ாரணை ஸ்தி₂தி:’ என்று ப்ரஸித்தமான வைதிக மார்க்கத்தின் எல்லையை மீருதவர் மணவாளமாமுனிகள் என்பற்றி.

ஸகல வேததாத்பர்யமான ஸ்ரீவசந பூஷண மஹாஸாஸ்தர ஸாரத்தை உள்ள படி அறிந்து அநுஷ்டிப்பவர் மாமுனிகள். அதாவது – சேதனன்தான் எம்பெருமானைப் பற்றுகை ஸ்வகதஸ்வீகாரம். எம்பெருமான் தானே சேதனனை வரிப்பது – பரகத ஸ்வீகாரம் . இவை முறையே – ‘மர்க்கடக்கிஸோர ந்யாயம்’ ‘மார்ஜாரகிஸோர ந்யாயம்’ என வழங்கப்படுகின்றன. குரங்கு ஒரிடத்திலிருந்து வேறிடத்திற்குப் பூஷைஸௌலேஸாதயாபாத்ரம் – நவம்பர் 2010

போகும் போது குட்டியே தாயை கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்வது – மர்க்கடக்கிஸோர ந்யாயம். பூஜை ஓர் இடத்திலிருந்து வேறிடத்திற்குப் போகும் போது குட்டியை வாயால் கவ்விக் கொண்டு போகிறது; பல்படாமலும், விழாமலுமிருக்கும்படி தாய்ப் பூஜையே கவ்விக்கொள்கிறது. பூஜைக்குட்டி கவலையற்றிருக்கிறது. இதுவே மார்ஜாரகிஸோரந்யாயம்.

பரகதஸ்வீகாரத்தை வேதமும் ஸ்ரீராமாயணமும் விஶோஷமாகக் கொண்டாடுகின்றன. தைத்திரீயஸம்ஹிதை காண்டம் 1, ப்ரஸ்நம் 6, 42ஆவது பஞ்சாதி ‘ப்ரஜாபதிம் த்வோ வேத₃ ப்ரஜாபதிஸ் த்வம் வேத₃ யம் ப்ரஜாபதி’ வேத₃ஸ புண்யோ ப₄வதி” (ஒருவன் எம்பெருமானை வரிக்கிருன்; எம்பெருமான் ஒருவனை வரிக்கிருன்; இவ்விருவருள் எம்பெருமானை வரிக்கப்படுமவனே பாக்யஸாலி) ஸ்ரீராமாயணம் –

யஸ்ச ராமம் ந பஸ்யேத்து

யஞ்ச ராமம் ந பஸ்யதி

நிந்தி₃த: ஸ வஸேல் லோகே

ஸ்வாத்மாப்யேநம் விக₃ற்மஹதோ

(எவன் ஸ்ரீராமனை ஸேவிக்கவில்லையோ, எவனை ஸ்ரீராமன் கடாசஷிக்கவில்லையோ அவன் நிந்திக்கத்தகுந்தவன்; அவனைத் தன் நெஞ்சே இகழும்.)

ஸ்ரீவசநபூஷணம் இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் 142 தொடங்கி 149 வரை யுள்ள ஸுத்ரங்களில் பரகதஸ்வீகார நிஷ்டர் வைபவம் விஶதமாக நிருபிக்கப்

பட்டிருக்கிறது. இதுதான் வேததாத்பர்யம் என்பதை “இவ்வார்த்தத்தை வேதபுருஷன் ஆதரித்தான்” என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அறுதியிட்டார். “நாயமாத்மா ஸ்ருதி – கடவல்லியிலும், முண்டகத்திலும் சொல்லுகையாலே ஆதரித்தான்” என்று இவ்விடத்தில் வ்யாக்யானத்தில் மாழனிகளின் பூந்ஸுக்தி.

“அயம் ஆத்மா – பரமாத்மாவான் அழகியமணவாளன், ப்ரவசநேந மேத₃ யா புஹாநா ஸ்ருதேந – கேவல ஸ்ரவண மநந நிதித்யாஸநங்களால் ந லப்யः–அடைய முடியாதவர், யம் ஏவ – எந்த ஜீவனை, ஏஷः– இப்பரமாத்மா, வருணுதே – (மாழனி முதலானுரைப்போல்) ஆசார்யனுகவோ, (குஹன், அர்ஜூநன் முதலானுரைப்போல்) நண்பனுகவோ, (நந்தன், வஸாதேவன் முதலானுரைப்போல்) தந்தையாகவோ, (யஶோதை, தேவகி முதலானுரைப்போல்) தாயாகவோ, (கோபிகள் முதலானுரைப்போல்) மனைவி யராகவோ, (அக்ஞரமாலாகாராதிகளைப்போல்) தாஸர்களாகவோ, (ஆழ்வார்களைப்போல்) எல்லாமாகவோ வரிக்கிருதே, தேந – அந்த ஜீவனுலேயே, லப்யः – அடையத்தக்கவனுகிறுன். ஏஷः– இவ்வழகியமணவாளன் தஸ்ய ஏவ – தன் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்துக்கு இலக்கான அவனுக்கே, ஸ்வாம் தநூம் – தன் அஸாதாரண ஸ்வரூபத்தை (ஸ்ரிஷ்யனுகவோ, நண்பனுகவோ, பிள்ளையாகவோ, கணவனுகவோ, யஜமானனுகவோ, எல்லாமாகவோ இருக்கும் தன்மையை) விவருணுதே – ப்ரகாசி பிக்கிருன்’ என்பது நாயமாத்மாஸ்ருதியின் பொருள்.

அழகியமணவாள மாழனிகளை அதிவிலக்ஷணமான முறையில் ஆசார்யராக வரித்து, அவரிடம் ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி காலகேஷபம் செய்தார் பெரியபெருமாள். அதற்காகத் தான் ஒருவருஷ காலத்துக்குத் தன் உத்ஸவங்களையெல்லாம் நிறுத்தி, மாழனிகளை வடக்குமுகமாக ஆசார்ய பீடத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி, பிராட்டி மாருடன் கூடிய தான் கிழக்குமுகமாக எழுந்தருளித் திருச்செவி சாத்தியருளினார். காலகேஷபம் பூர்த்தியானவுடன் குழந்தை யுருவில் தோன்றி “பூந்ஶைலேஸ்” தனியனையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி பூந்ஶைலேஸதயாபாத்ரரை அதிவிலக்ஷணமான முறையில் ஆசார்யராக வரித்ததே பூந்ஶைலேஸ தயாபாத்ர வைபவம்.

“பரகதஸ்வீகாரம் ஶாஸ்தர விருத்தம்; ஸர்வகாலத்திலும் ஶோஷபூதனை சேதநைனப் பரமாத்மா ஆசார்யனை வரிப்பதும், இவர் இசைந்திருப்பதும் யுக்தமன்று” என்று ஶாங்கை உதிக்கலாம். ஶாஸ்தரங்களில் எம்பெருமான் பலரை ஆசார்யராகவும், தாய்தந்தையராகவும் நன்பன் முதலான ராகவும் தானே சென்று வரித்திருப்பதைக் கண்டாலே இந்த ஶாங்கை தீரும். ஆழ்வார்கள், ஆளவந்தார், பிள்ளைலோகா சார்யர் முதலானுரூடைய பூந்ஸுக்திகளை ஸேவித்தால் இதுவே பரமவைதிக ஸித்தாந்தநுதம் என விளங்கும்.

எம்பெருமான் சில ஸமயங்களில் சில வ்யக்திவிஶேஷங்களில் அதீதமான ஸத்காரங்களைச் செய்து ஸந்தோஷிக்கிறுன். அந்த வ்யக்திவிஶேஷங்கள் எல்லாரு பூந்ஶைலேஸதயாபாத்ரம் – நவம்பர் 2010

டைய ஸத்காரத்துக்கும் பாத்ரமாகின்றனர். குறையில்லை.

அவர்களை எம்பெருமானைப் போல் (எம்பெருமானுகவே) ஸத்கரிக்க வேண்டும் – என்பதற்கு “ஆசார்யதே₃வோ படுவ” “தே₃வமிவ ஆசார்யம் உபாஸீத” என்னும் ஸ்ருதிகள் ப்ரமாணம். “என்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை முற்றப்பருகினேன்” என்றவிடத் தில் நம்மாழ்வார் தாம் பரகதஸ்வீகார விஷயமானபடியைப் பேசினார். இவ்விடத்து வ்யாக்யாணங்களை ஸேவித்துத் தெளியலாம். “மம நாத₂ யத₃ஸ்தி யோஸ்மயஹம் ஸகலம் தத்தி₄ தவைவ மாத₄வ – நிகி₂ஸ்வமிதி ப்ரபுத் த₃தி₄: அத₂வா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே” என்று ஆளவந்தாரும் ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் அபாயமேயொழிய உபாயமன்று என்பதை யும், பரகதஸ்வீகாரமே உபாயம் என்றும் காட்டியருளினார். பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸ்ரீவசந்தஷணத்தில் பரகதஸ்வீகாரத்தின் பெருமையை விரிவாக நிருபித்திருக்கிற படியை முன்னமே காட்டினாலே.

“ஆட்கொள்வானைத்து என்னுயிருண்ட மாயன்” என்கிறபடியே தன்னேடு கலந்து பரிமாறும் தஸூயில் அடிமை கொள்வாரைப் போலே புகுந்து தன் வ்யாமோஹத்திலே தாழ்நின்று பரிமாறி, இத்தலையில் ஸேஷத்வத்தை அழிக்கும் போது, ‘நம் ஸேஷத்வத்தை நாம் நோக்க வேணும்’ என்று நெஞ்சயம் பாவித்து இருய்த்து அவன் போகத்தை அழியாதொழியவேணுமாகையாலும் நம் உகப்பை யொழிய அவன் உகப்பே புருஷார்த்த மென நிஷ்காஷிக்கப் பட்டிருக்கையாலும் மாழுனிகள் இசைந்திருந்ததிலும் ஸ்ரீஸௌலைஶத்யாபாத்ரம் – நவம்பர் 2010

விபவத்திலும் அர்ச்சாவதாரத்தி லும், பலரிடத்தில் ஸிஷ்யவருத்தி செய்து உகந்திருக்கிறார்கள் எம்பெருமான். விபவத்தில் வளிஷ்டார், விஸ்வாமித்ரா, ஸாந்தீபினி முதலானார்க்கு ஸிஷ்யனை னேன்; திருக்குறுங்குடி வைஷ்ணவநம்பி எம்பெருமானார்க்கு ஸிஷ்யனையும் உகந்தார். திருக்கண்ணமங்கை பத்தராவிப் பெருமாள் “கண்ண! நின்றனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள் தானே” என்ற திருமங்கையாழ்வாருக்கு அவதாராந்தரத்தில் ஸிஷ்யரானார். ஆனால் மாழுனிகள் ஒருவரிடத்திலேயே நம்பெருமாள் நேரேயே பரிபூர்ண ஸிஷ்ய வ்ருத்திசெய்து உகந்தருளித் தனியணையும் அருளிச்செய்து, தான் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் நங்கும் இத்தனியன் தன் முன்பு ஸேவிக்கத்தக்கது என நியமித்தருளினார். பிரதிதினமும் விஸ்வரூபத்தில் ஸ்வாசார்யன் தனியணைத் திருச்செவிசாத்திய பிறகுதான் பஞ்சாங்க ஸ்ரவணம் செய்தருளுகிறார். இதுவே ஸ்ரீஸௌலைஶதயாபாத்ரருக்கு உள்ள தனிப்பெருமை, இது தன்னை ‘தென்னரங்கர் சீரருளுக்கு இலக்காகப் பெற்றேங்க’ என்று மாழுனிகள் தாழும், அவரது ஸிஷ்யப்ரஸ்திஷ்யர்கள் பல பல நூல்களிலும் வெளியிட்டருளினார்கள்.

ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ரு
முநீந்த்ராய மஹாத்மநே
ஸ்ரீரங்கவாலிநே பூயாத்
நித்யஸ்ரீ நித்ய மங்களம்॥

மணவாளமாழுனிகள் வைபவம் (பூந்.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

பூந்வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் நாயனார்” எனச் சிறப்புத் திருநாமமாக பல ஆசார்யர்கள் விளங்கினாலும் மூவர் வழங்கிவந்தது.

முக்யமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளார்கள்.

அவர்கள் நம்மாழ்வாரும், நம்மிராமானுச னும், நம்மணவாளமாழுனிகளும் ஆவர். “ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம். எம்பெருமானுர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்” என்று

பூந்வைஷ்ணவவுலகம் இவர்களை நிச்சலும் அங்கூந்தாநம் செய்துவருகிறது.

இவர்களுள், நம்மாழ்வாருடைய பெருமை யிற்காட்டிலும்,

பூந்ராமாநுசருடைய பெருமை மினும் மணவாள மாழுனிகளின் மேன்மை மிக்கது. ஒப்புயர்வற்று என்றபடி. ஆசார்ய

பதவியை அலங்கரிப்பதற்கு ஏற்ற நற்குணங்கள் அனைத்தும் மாழுனிகள் திறத்தே குடிகொண்டிருந்தன என்றால் இஃது இறையும் அதிஶயோக்தியாகாது.

இவர் திருவவதரித்தது ஆழ்வார் திருநகரியில். இவரது திருத்தந்தையாரின் திருநாமம் திகழக்கிடந்தான் திருநாவீருடையபிரான் தாஸர் அண்ணர். கலியுகாதி நாலாயிரத்து நானூற்று எழுபத்திரண்டாவ தான் ஸாதாரண வருடத்தில் ஜப்பசித் திங்களில், திருமூல நன்னாளில்

ஆதிஶேஷநுடைய அம்ஶாமாகவும், பூந்ராமாநுஜருடைய அபராவதாரமாகவும் தோன்றினார். இங்ஙனே உலகுக்கெல்லாம் ஓர் உயிராகத் தோன்றிய திவ்யமூர்த்திக்கு

பூந்ரங்கநாதனுடைய திருநாமத்தைச் சாத்த விரும்பிய பெரியோர் அழகியமணவாளன் எனப் பெயரிட்டனர். “அழகிய மணவாள

பூந்வைஷ்ணவ ஆசார்ய பரம்பரை யில் பிள்ளைகாகாசார்யர் என்பவர் ஓர் மஹாசார்யர். இவர் ரஹஸ்யார்த்தங்களைப்

பதினெட்டு நூல்கள் மூலமாய் வெளியிட்டருளிய பெருவள்ளல்.

அவருடைய திருவடிகளிலும் அவருடைய சீடரான கூரகுலோத்தம

தாஸர் திருவடிகளிலும் சிரகாலம் பணிந்திருந்து அரியபெரிய அர்த்த விஶேஷங்களை நன்கு உணர்ந்தவரும் ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களிலே ஈடுபாடு

காரணமாக “திருவாய்மொழிப்பிள்ளை” என்று சிறப்புத் திருநாமம் பெற்றவருமான

“திருமலையாழ்வார்” (பூந்ரைலேஸர்) என்கிற ஆசாரியரை அடிபணிந்து

ஸத்ஸம்ப்ரதாய அர்த்தங்களைப் பெற்றால் நம் மாழுனிகள். நம் பூர்வாசார்யர்கள்

அனைவரும் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே எழுந்தருளியிருந்து தர்ஸந நிர்வாஹம் செய்துவந்தனராதலால்

மாழுனிகளும் திருவரங்கம் திருப்பதி யிலே வந்து சேர்ந்து அங்கு

பூந்ரங்கநாதனுலும் ஸகல பூந்வைஷ்ணவர் களாலும் பஹாமாநிக்கப்பெற்று, ஶரிஷ்யர் களுக்கு ஸம்ப்ரதாய அர்த்தங்களை அருளிச்

செய்துகொண்டு வாழ்ந்துவந்தார். இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவறம் பூண்டு

“மணவாளமாழுனிகள்” என்கிற திருநாமத்துடன் விளங்காநின்றார். வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாந நிதியாக

எழுந்தருளியிருந்த “அழகியவரதர்”

என்பவர் பரமவிரக்தியாலே துறவறம் (உறங்காவில்லிபோலே) மடத்தில் பூண்டு “பூராமாநுஜஜீயர்” என்று ஸர்வபரங்களையும் நடத்திக்கொண்டு திருநாமம் பெற்றிருந்தார். அவரே போருவர். வானமாமலைஜீயர் (அருளாளப் மாமுனிகளின் தலைவரான ஶிஷ்யர். பெருமாள் எம்பெருமானுப்போலே) மாமுனிகளின் ஶிஷ்யர்களில் என்மர் ஆஸ்ரயித்தவன்று தொடங்கிப் பிரியாதாட் தலைமை பெற்று அஷ்டதிக்கஜங்கள் செய்திருப்பர். பட்டர்பிரான்ஜீயர் என்கிற சிறப்புப்பெயரும் பெற்று உலகம் போற்ற நின்றார்கள். அவர்களது திருநாமங்கள் 1. வானமாமலை ஜீயர், 2.பட்டர்பிரான் ஜீயர், 3. திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயர், 4.கோயிலண்ணன், 5.ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணு, 6.எறும்பியப்பா, 7. அப்பிள்ளை, 8. அப்புள்ளார். இவர்கள் தவிர நவரத்நங்களான ஶிஷ்யர்களும் உண்டு. ஸேலை முதலியாண்டான் நாயனார், சடகோப தாஸரான நாலூர்சிற்றுத்தான், கந்தாடை போரேற்றுநாயன், ஏட்டுர் சிங்கராசார்யர், கந்தாடை அண்ணப்பன், கந்தாடை திருக்கோபுரத்து நாயனார், கந்தாடை நாரணப்பை, கந்தாடை தோழப்பரப்பை, கந்தாடை அழைத்து வாழ்வித்த பெருமாள் ஆகிய இவர்கள் நவரத்னங்கள். மாமுனிகளின் பூர்வாஸ்ரமத் திருக்குமாரர் ராமாநுஜாசார்யர். திருப்பேரர் ஜீயர் நாயனார் என்று ப்ரஸித்தரான அழகிய மணவாள நாயனார்.

கோயில் கந்தாடையண்ணன் (உடையவருக்கு முதலியாண்டானெப்போலே) இவருக்குப் பாதுகாஸ்தாநியரா யிருப்பர். எறும்பியிலப்பா (வடுகநம்பி யைப் போலே) தேவுமற்றறியாத அத்யந்தாபிமதராயிருப்பர், ப்ரதிவாதி பயங்கரமண்ணு (ஆழ்வானெப்போலே) உசாத்துணையாயிருப்பார். அப்பிள்ளார் ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாத்ரம்— நவம்பர் 2010

ஸர்வபரங்களையும் நடத்திக்கொண்டு போருவர். வானமாமலைஜீயர் (அருளாளப் மாமுனிகளின் தலைவரான ஶிஷ்யர். பெருமாள் எம்பெருமானுப்போலே) ஆஸ்ரயித்தவன்று தொடங்கிப் பிரியாதாட் செய்திருப்பர். பட்டர்பிரான்ஜீயர் பூர்வாஸ்ரமத்திலே கோவிந்ததாஸரப்ப னென்று திருநாமத்தையுடையராய் முப்பது வருஷம் பிரியாதே இருந்து மஹாவிரக்தராய் ஜீயரான பின்பும் பிரியில் தரியாமை முன்னிட்டு அடிமை செய்கை யாலே எம்பாரைப்போலே பாதச்சாயாபந்ந ராயிருப்பர். ஜீயர்நாயனார் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளானெப்போலே அத்யாதரணீய ராயிருப்பர்.

ஸ்ரீமாந் ஸாந்துரஜாமாத்ருமுநி:
பர்யாய ப₄ஷ்யக்ருதி
ப₄ஷ்யம் வ்யாகுர்வதஸ் தஸ்ய
ஸ்ரோத்ருகோடெள மமாந்வய:॥

என்கிறபடியே எம்பெருமானுரையை புநரவதாரமான பெரியஜீயர் பூப்ரதக்ஷி ணம் பண்ணி அநேக ஸ்தலங்களை ஜீர்ணேத்தாரணம் பண்ணியருளினார். திருநகரியில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக் குத் தம்முடைய நிஜஸ்வலஞ்சமான ஸேஷாவதாரத்தைக் காட்டினார். பரமத நிரஸந பூர்வக ஸ்வமத ஸ்தாபநம் பண்ணினார்.

மாமுனிகளுக்கு அமைந்துள்ள பெருமைகளில் தலையான பெருமை ஸ்ரீங்கநாதனுக்கும் காலகேஷபம் ஸாதித்த பெருமை. அப்பெருமான் மாமுனிகளிடத்தே திருவாய்மொழிப் பொருள்கேட்க விரும்பி, ஒரு நாள் இவருக்கு அருளப்பாடு இட்டு, “ஜீயரே! நானோ முதலாக நம்முடைய பெரிய

திருமண்டபத்திலே இருந்து நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியை எடுமுப்பத்தாரூயிரப்படி முதலான வ்யாக்யாநங்களுடனே ப்ரவசனம் செய்வீர்” என்று நியமிக்க, மாமுனிகளும் அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார்தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குமுவோடுங்கூடப் பேரோலோக்கமாக எழுந்தருளி யிருந்து எடுத்தாடக்கமான ஜந்து வ்யாக்யாநங்களுடனே திருவாய்மொழியை அவ்வவ்விடங்களிலே, “இது ஸ்ருதி ப்ரக்ரியை. இது பூஞ்சாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இது ஸ்ருதப்ரகாஸி கா ப்ரக்ரியை. இது ஸ்ருதப்ரகாஸி கா ப்ரக்ரியை. இது பூஞ்சாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இது பூஞ்சாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இது பூஞ்சாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இது மஹாபாரத ப்ரக்ரியை. இது விஷ்ணு புராண ப்ரக்ரியை. இது மஹாபாகவத ப்ரக்ரியை. இது பதார்த்தம். இது வாக்யார்த்தம். இது மஹாவாக்யார்த்தம். இது வ்யங்க்யார்த்தம் என்று அற்புதமாய், “விசிரதவாக்ஶிகாமணி” என்கிற தமது விருது நிறம்பெறவும், “ஸாவஜ்ஞஸாாவ பெளமார்” என்கிற பட்டம் பொலியவும் ப்ரவசனம் செய்துவந்தார். பெருமாளும் நாச்சிமாருடனே சீரிய சிங்காசனத்து எழுந்தருளியிருந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் அளவும் திருச்செவி சாத்தியருளினார். காலக்ஷேபம் முடிவுபெறும் நாளில், அப்பெருமான் நாலைந்து பிராயம் வாய்ந்த அர்ச்சக குமாரனுக்க் கோலம் பூண்டு, கோஷ்டியின் இடையே வந்து, கைகூப்பி நின்று, “பூஞ்சைலேசாதயாபாத்ரம்” என்று தொடங்கி முப்பத்திரண்டு எழுத்துத் திருமந்த்ரமாகிய தனியை விண்ணப்பம் செய்து மறைந்தான். இவ்வதிஸயத்தை

நோக்கி அனைவரும் வியந்தனர். இத்தனியைப் பட்டோலைகொண்டு மஞ்சள் காப்பு சாத்தி பூஞ்சகநாதன் திருவடிவாரத்தில் ஸமரப்பித்து எடுத்து தட்டிலே வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள். “வடமொழி வேதத்திற்கு ஓங்காரம்போலே தென்மொழி வேதத்திற்கு இத்தனியை முதலும் முடிவுமாகக் கடவது” என்று பெருமாளுடைய நியமநமும் பாங்காக வாய்த்தது.

பிள்ளை உலகாரியர் அருளிச்செய்த பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் பூஞ்சந பூஷணம், தத்தவத்ரயம், முமுக்ஷப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் மாமுனிகள் அத்யார்ச்சர்யமான வ்யாக்யாநம் இட்டருளினார். பிள்ளைகா சார்யர் திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த “ஆசார்யஹ்ருதயம்” என்னும் ரஹஸ்ய ரத்நத்திற்கும் மாமுனிகள் – தேனும் பாலும் கண்ணலும் அழுதுமாய வ்யாக்யாநம் இட்டு அருளினார். பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையிடம் தமக்குள்ள ப்ரதிபத்தி தோற்றும்படியாக நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவருடைய உரை கிடைக்கத்தக்கதா யிருந்த எந்த ப்ரபந்தத்திற்கும் தாம உரையிடாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழியில் அவருடைய வ்யாக்யாநம் லோபமடைந்த பகுதிக்கு மாத்திரமும், அவரால் உரையிடப்படாத இராமாநுச நாற்றந்தாதிக்கும் உரையிட்டு அருளினார். திருவாய்மொழி நூற்றாண்தாதி, உபதேச ரத்தினமாலை, ஆர்த்திப்பிரபந்தம், யதிராஜ விம்பதி, தேவராஜமங்களம், என்கிற பத்ய

நூல்களையும் அருளிச்செய்தார். நம்மாழ் வார் தம்முடைய பெருமையை “துவளில் மாமணிமாடம்” என்கிற திருவாய்மொழி யில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டாப் போலே, மாழுனிகளும் தாமே தம்முடைய பெருமைகளை ஆர்த்திப்பிரபந்தத்தில்

**தென்னாங்கர் சீருளுக்கிலக் காகப் பெற்றேம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே
யிருப்பாகப் பெற்றேம்
மன்னியசீ மாறன்கலை
யுணவாகப் பெற்றேம்
மதுரகவி சொற்படியே
நிலையாகப் பெற்றேம்
முன்னவராம் நங்குரவர்
மொழிகளுள்ளப் பெற்றேம்
முழுது நமக்கவை பொழுது
போக்காகப் பெற்றேம்
பின்னையொன்று தனில்
நெஞ்சு பேராமற் பெற்றேம்
பிறர்மினுக்கம் பொருமையிலாப்
பெருமையும் பெற்றேமே**

என்று வெளியிட்டருளுகிறார். இப்பாக்கமே நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயம்.

**அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர் வாழ
சடகோபன் தண்தமிழ் நூல் வாழ –
கடல் சூழ்ந்த
மன்னுலகம் வாழ மனவாள மாழுனியே
இன்னுமொரு நூற்றுண்டிரும்.**

ஸ்ரீபாததீர்த்த மஹிமை

**உடல்யைம் வாரினி ஸஹ்யஜாயா:
ஸ்நாதோ யதீந்த்_ரப்ரவணே முநீந்த்_ரா:
தத்ரைவ பஸ்சாத்_வகு_ஷ்ண தீர்த்தே,
ஸ்ரீதீர்த்த_தாதஸ் தமுபாஸ்ரிதோ_பூ_து॥**

கோயிலில் நம்பெருமானுக்குத் திருமஞ்ஜநம் எடுத்துவரும் ‘திருமஞ்சனம் அப்பா’ என்பவர் தினந்தோறும் திருக்காவேரியில் மாழுனிகள் தீர்த்தமாடும் போது அவருடைய திருவடிப்பக்கத்தில் தீர்த்தமாடுவர். அதனாலே ஞானவிளக்கம் பெற்றுப் பரமஸாத்விகராகி, மாழுனிகள் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார். ஒரு நாள் பெரியஜீயர் நீராட எழுந்தருளும் போது மழைவரக்கண்டு ஒரு திருமானிகையின் திண்ணையிலே எழுந்தருள, திருமஞ்சனம் அப்பாவின் திருக்குமாரியும், அத்திருமானிகையில் வாழும் கந்தாடை ஸ்வாமியின் தேவியுமான ஆய்ச்சியார் மழையில் நலைந்த ஜீயரின் திருவடி நிலைகளை எடுத்து, அத்தீர்த்தத்தைத் தலையில் தரித்தமையால் ஞானவிளக்கம் பெற்றுப் பெரியஜீயரை ஆஸ்ரயித்தாள். அப்பாவின் திருக்குமாரியான அப்பாச்சியார் என்னும் இவ்வமையாரா லேயே கந்தாடைக்குலம் முழுவதும் மாழுனிகளை ஆஸ்ரயித்தது.

-ஆதாரம் :யதீந்த்_ர ப்ரவண ப்ரபாவம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி (சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)
(வாகம்ருதவர்ஷி ஸ்ரீ.உ.வே.வெளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

ஸ்வரூபம் என்றும் ஸ்வரூப விஜ்ஞாநம் என்று பெயர். ஆக ஒரு யாதாத்மயம் என்றும் இரண்டு வஸ்துவைப்பற்றி நாம் அறிவது விஷயங்கள். புஷ்பத்துக்குண்டானது வேறு; அந்த வஸ்துவைப்பற்றி நாம் பரிமளம். ரத்நத்துக்குண்டானது ஒளி. நன்றாக அறிவது என்பது வேறு. பரிமளத்தை இட்டுத்தான் புஷ்பத்தை வஸ்து ஜ்ஞாநம் என்பது வேறு; அறியவேண்டும். ஒளியைக் வஸ்து விஜ்ஞாநம் என்பது வேறு. கொண்டுதான் ரத்நத்தை அறிய இதைப்போன்று பகவான் எப்படிப் வேண்டும். எந்த வஸ்துவானாலும் பட்டவன் என்பதை அறியவேண்டு அதற்கு ஸ்வரூபநிருபகதர்மம் மானால் முதல்முன்னம் அவனுடைய ஒன்று உண்டு. ஸ்வரூப நிருபகமான ஸ்வரூபமாவது என்னவென்பதை தர்மத்தை அறியாமல் ஸ்வரூபத்தை நாம் அறியவேண்டும். நிரங்குஸ் - வஸ்துவை நாம் அறியமுடியாது. (அடக்கமுடியாத) ஸ்வாதந்தர்யம் எந்த வஸ்துவானாலும் அதற்குண் என்பதை பகவானுடைய ஸ்வரூப டான வெளிப்படையான தன்மை நிருபக தர்மமாகச் சொல்லுகிறார்கள் யைக் கொண்டு அதை அறிவது ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களான பெரியோர் அதைப்பற்றிய ஜ்ஞாநம் கள். பகவானை நிரங்குஸ எனப்படும். பரிமளத்தைக் கொண்டு ஸ்வதந்தரன் என்று அறிவது புஷ்பம் என்று அறிகிறோம். அவனைப் பற்றிய ஜ்ஞாநமாகும். ஒளியைக் கொண்டு ரத்நம் என்று பகவான் எல்லாரையும் தனக்கு அறிகிறோம். இது ஜ்ஞாநம். இது அடங்கினவர்களாகக் கொண்டு, வெளிப்படையாக அந்தந்த தான் யாருக்கும் அடங்காமல் வஸ்துக்களைப் பற்றி நாம் அறிவது. இருப்பவன் - அவன் நிரங்குஸ் ஒரு வஸ்துவின் உண்மையான ஸ்வதந்தரன் என்பது அவனைப் ஆகாரத்தைப்பற்றிய அறிவு பற்றிய ஜ்ஞாநமாகும். இப்படிப் விஜ்ஞாநம் எனப்படும். உள்ளூரப் பொதுவாக யாருக்கும் அடங்காத பார்த்து உள்ளபடி ஒரு வஸ்துவை தன்மையில் இருக்கும் பகவான்கூட நாம் அறிந்துகொள்ளுவோமே தன்னடியார்கள் திறத்தில் யானால், அத்தகைய அறிவுக்கு அடங்குகிறவனாக ஆகிறன் என்பது

அவனைப்பற்றிய விஜ்ஞாநமாகும். என்று சொல்லிவிட்டால் பிறகு இதுதான் பகவானைப் பற்றிய அவனை அஸக்தன் என்று எப்படிச் உண்மை அறிவாகும். ஆக சொல்லமுடியும்? ஸ்வதந்த்ரன் பரமாத்ம ஜிஞாநம் (பரமாத்மாவைப் பற்றி சொல்லிவிட்டால் பிறகு பற்றிய அறிவு) என்பது வேறு; அவனை பரதந்த்ரன் என்று எப்படிச் பரமாத்ம விஜ்ஞாநம் (பரமாத்மாத் சொல்லமுடியும்? இப்படி பகவானை-மாவைப் பற்றிய யாதாத்மய ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான ஜிஞாநம்) என்பது வேறு. பரமாத்ம தர்மங்களைத் தன்னிடத்திலேயே ஜிஞாநம் பரமாத்மாவை நிரங்குசா கொண்டிருப்பவனை கச் ஸ்வதந்த்ரன் என்று அறியும் சொல்லலாமா? என்றால் - இங்கு ஜிஞாநமாகும். பரமாத்ம விஜ்ஞாநம் தான் நமதாசார்யர்கள் அத்புதமான என்பது இப்படி நிரங்குசா விளக்கத்தைத் தந்தருள்கிறார்கள். ஸ்வாதந்த்ரயத்தை ஸ்வரூபநிருபக இது மற்றொரு நிர்வாஹம் தர்மமாகக் கொண்டுள்ள பகவான் இருக்கும்படியாகும்.

கூட தன் அடியார்கள் சிலருக்கு அதாவது, எவ்வளவு பரதந்த்ரனைய்- அடங்குகிறவனைய் ஸ்வாதந்த்ரயம் படைத்தவனைய் இருக்கிறன் என்று அறியும் ஜிஞாந இருந்தாலும்கூட பகவான் சில மாகும். இது ஒரு நிர்வாஹம். பக்தர்களுக்கு அடங்கிவிடுகிறன்.

ஒருவனுன பகவானே ஒரு ஸாமாந்யனை அர்ஜாநன் ஸ்வதந்த்ரனைக் கீருன். அவனே சொல்லுகிறுன் ‘ஸேநயோருப₄யோர் பரதந்த்ரனைகவும் இருக்கிறுன். மத்தேயே ரத₂ம் ஸ்தூபய மேச்யுத’’ இதைப்போன்று ஒருவனுன (இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவே பகவானே ஸர்வஸக்தனுகவும் என்னுடைய தேரைநடத்து) என்று. இருக்கிறுன். அஸக்தனைகவும் ஸர்வேஸ்வரனை எம்பெருமானும் இருக்கிறுன். ஸர்வஜ்ஞனுயும் அர்ஜாநன் சொல்லுகிறபடி நடந்து இருக்கும் பகவானே அஜ்ஞனுயும் கொள்கிறுன். பகவான் இப்படி தன் இருக்கிறுன். ஸர்வஜ்ஞன் என்று அடியவனை அர்ஜாநனுக்குப் சொல்லிவிட்டால் பிறகு அவனை பரதந்த்ரனைய் தன்னை அமைத்துக் அஜ்ஞன் என்று எப்படிச் கொள்ளும்போது யாருமே அவனி சொல்லமுடியும்? ஸர்வஸக்தன் டத்தில் சென்று, ‘ஸர்வேஸ்வரனை

உன்னுடைய மேன்மை எங்கே? வருகிறுன். ஊர் எல்லையில் ஸாமாந்யனை அர்ஜாநனுடைய ஊர்வாளிகள் அவனுக்குப் பெரிய சிறுமை எங்கே? நீ உன்னுடைய மாலை அணிவித்து வேண்டிய பெருமையை கணிசிக்காமல் அர்ஜாநன் உபசாரங்கள் செய்து கொரவிக் சொல்லுகிறபடி நடந்து கொள்ள கிருர்கள். ராஜாவானவன் தன் லாமா?’ என்று கேட்க முடியாது. ஆக கழுத்தில் அணிவிக்கப்பட்ட இங்கும் பகவானுடைய மாலையைத் தான் வந்த குதிரையின் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நாம் காணலாம் கழுத்தில் போட்டுவிடுகிறுன். என்பதால் அவனைப் பொறுத்த வரையில் இந்த இரண்டு தன்மை மாலை அணிவிப்பது என்பதும் களும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாய் அவனுடைய பெருமைக்குச் சீரும். தனக்கு அணிவிக்கப்பட்ட இருப்பவையன்று. ஒரு ஸாமாந்ய நுக்கும் கூட எம்பெருமான் அடங்குவது என்பது அவனுடைய மாலையை ராஜா தன் குதிரைக்குப் பொட்டுவிடுவதும் அவன் அடங்குவதை என்று விளக்கம் சீரும். அவனையாரும் தடுக்கமுடியாது. அதைப் போலத்தான் இங்கும் தன் அநுக்ரஹிக்கிருர்கள் பெரியோர்கள்.

‘கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே’ (247) என்று அடங்கிய அதிகாரிகளையும் தன் முமுக்ஷாப்படியில் இந்த அர்த்தத்தை பிள்ளைகளோகாசார்யர் காட்டியருளு கிறுர். ‘அதாவது – கீழ் ஸாரதி₂யாய் நின்ற பாரதந்த்ர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிவாரகர் இல்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர் யத்தினுடைய ஸீமாபூ₄மியிறே- என்கை’ என்று மாழுநிகளுடைய வ்யாக்யாநமும் அமைந்துள்ளது. பெரிய ராஜாவானவன் ஒரு ஊருக்கு அவனுடைய போலத்தான் இந்த அடங்கு களாக ஆக்குகிறுன். பகவானேடு, பகவானுடைய அடியார்களோடு, அடியார்களுக்கு அடங்கியவர் களாக ஆக்குகிறுன். பகவானேடு வாசியற அனைவருமே கள்தான். இவை அனைத்தும் அவன் ஸங்கல்பாநு குணமாகவே நடக்கின்றன என்பதால் இவற்றை அவனுடைய நிரங்குசா

ஸ்வாதந்த்ர்யம்   என்னும் படநிற்கும் நிலையைச் சொன்னான். தன்மையில் அடக்கி விடலாம். ஆக அஹம் என்று தன் கால் அவன் நிரங்குசா ஸ்வாதந்த்ர்யம் பகவத் தலையிலே படநின்ற நிலையைச் ஸ்வரூபம் என்றும், ஆஸ்ரித சொல்லுகிறுன்” என்று பிள்ளை பாரதந்த்ர்யம் பகவத்ஸ்வரூப யாதாத்மயம் என்றும் அவனுக்குண் அருளிச்செய்துள்ளபடியே, ஒரு டான் இரண்டு தன்மைகளையும் நாம் ஸாமாந்யனை ரதியாக மேம்பட்ட பிரித்து அறியலாம் என்பது ஒரு ஸ்தாநத்தில் வைத்தான் பகவான். நிர்வாஹம். அன்றிக்கே ஆஸ்ரித புருஷோத்மனை - எல்லாரையும் பாரதந்த்ர்யத்தை அவனுடைய விட மேம்பட்டவனை - தன்னை நிரங்குசா ஸ்வாதந்த்ர்யம் என்னும் ஸாரதியாகத் தாழ்ந்த ஸ்தாநத்தில் தன்மையில் அடக்கிவிடலாம் என்று வைத்துக் கொண்டான். பரமபதத் கொள்வதும் பொருத்த முடையதே. திலே பெரிய திருவடி, திருவநந்தாழ் இது இரண்டாவது நிர்வாஹம். வான் மற்றுமுண்டான நித்யமுக்தர் இதைப் போல் ஸர்வஜ்ஞங்களை கள் முடியிலே பகவானுடைய பகவானுக்கும் ஒரு அஜ்ஞாநம் திருவடிகள் பொருந்துகின்றன. உண்டு என்று நாம் அறிவது அவன் பகவானுக்கு உண்டான உயர்த்தி தன் அடியார்களுடைய குற்றங்களை என்ன? அர்ஜுநனுக்கு உண்டான அறியாதவனைய்   இருக்கிறுன் தாழ்ச்சி என்ன? இங்கே என்பதனாலே. தன் அடியார்களைக் பகவானுடைய திருமுடியிலே கைவிடுவதிலே அவன் என்றும் அர்ஜுநனுடைய கால் படுகிறது. அஸக்தனைய்   இருப்பதனாலே இந்த அர்ஜுநன் எம்பெருமானுக்கு ஸர்வஸத்தான பகவானை அஸக்தன் ஸாரதியாக்கூட   இருக்க என்றும் நாம் அறியலாம்.

“மாம் என்று ‘உத்தி₂ருதரதி₂ சரணः’ (தேரில் அமர்ந்திருக்கும் அவனுக்குத் தன்னைத் தேரோட்டி அர்ஜுநனுடைய கால் தன் தலைக்கு யாக அமைத்துக் கொண்டான் மேலே இருக்கும்படி (ஸாரதியாய்) என்கிற தலைவனை ஸர்வேஸ்வரன் ஒரு படியே இவன் கால் தன் தலையிலே ஸாமாந்யனை அர்ஜுநனுக்குத்

தன்னை ஸாரதியாக அமைத்துக் விஷயத்தில் பரதந்த்ரனுய் ஆனதுக்கு கொண்டானே! இதுதான் தன் முக்யஹேது அர்ஜாநனிடதில் அடியார் திறத்திலே அவனுக்குண் அவன் கொண்டிருந்த வாத்ஸல்யமே டான வாத்ஸல்ய விவசத்வம் என்பதை நாம் அறியலாம். என்று அவன் குணத்திலே எம்பெருமான் அர்ஜாநனுக்குத் ஆழங்காற்படுகிறார் எம்பெருமானர். தேரோட்டியாய் இழிதொழில்

இந்த இடத்திலே நமக்கு ஒரு புரிந்தது ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயமாகும். ஸந்தேஹம் எழக்கூடும். பகவான் ஆனல் இதை விவரிக்கப்படுகுந்த அர்ஜாநனுக்குத் தேரோட்டியது எம்பெருமானர் ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய அவனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரயம் விவசத்வம் என்று நிருபிக்கிறார். என்னும் குணத்துக்கு அநுகுணமாகச் எம்பெருமானர் திருவுள்ளத்கருத்தை செய்தருளிய கார்யம் என்பது அவர் வழிவந்த பின்புள்ள ஆசார்யர் வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது. கள் நன்கு விவரித்துக்காட்டியிருக் கிறார்கள். ஒருசில விஷயங்களை இருப்பது அவன் சொற்படி மட்டும் விண்ணப்பித்து இந்த நடப்பதேயாகும். இதைத்தான் உபந்யாஸத்தை முடிவுறச் செய்தருளினான் பகவான். செய்கிறேன்.

கண்ணன் அர்ஜாநனுக்குத் 1. ‘ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே தேரோட்டியது ஆஸ்ரித பவந்தி’ (இப்படி எவர்கள் இவனை பாரதந்த்ரயம் அல்லவா? ஆனல் அறிந்து உபாஸிக்கிறார்களோ இங்கே எம்பெருமானர் பகவான் அவர்கள் முக்தர்களாக ஆகிறார்கள்) அர்ஜாநன் திறத்தில் காட்டியருளி என்பது தைத்திரீய உபநிஷத் யது ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யம் என்று நாராயணவல்லியிலே படிக்கப்படும் அருளி செய்திருக்கிறாரே? வாக்யமாகும். இந்த இடத்திலே எம்பெருமான் அர்ஜாநன் திறத்தில் பகவானுக்குச் சொல்லப்படும் காட்டியருளியது ஆஸ்ரித மோகஷப்ரத்தவத்தை ஸௌலப்ய பாரதந்த்ரயத்திலே சேர்ந்ததா? பரமாக நிர்வஹிக்கிறார்கள் நம் அல்லது ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யத்தில் பெரியோர்கள். ப₂லப்ரத₃த்வம் சேர்ந்ததா?

எம்பெருமான் அர்ஜாநன் ப₂லப்ரத₃த்வத்தால் பகவானுக்குண்

டான அபிகம்யத்வம் என்னும் களை வெளியிட்டு, என்று அருளிச் தன்மை அறியப்படுகிறது. அதனால் செயல் ரஹஸ்யத்திலே அர்ஜூநன் தான் அவன் மோகஷப்ரதஞகிறுன். பால் கண்ணானுக்குண்டான் ஆதராதி அபிகம்யத்வம் என்ற குணம் ஶயத்தைக் காட்டியருளுகிறார் அவனிடம் பார்க்கப்படுவதனாலே, அழகியமணவாளப் பெருமாள் இக்குணம் ஸௌலப்யமாகப் நாயனார்.

பரினமிக்கிறது என்பதை நாம் 3. ‘பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்றுளை அறியலாம். இந்த இடத்திலும் .... திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே’ இப்படியே கொள்ள ப்ராப்தம். என்னும் திருமங்கையாழ்வார் ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்தை ஆஸ்ரித பாசுரத்துக்கு வ்யாக்யாநம் அருளிச் வாத்ஸல்யம் என்னும் குணத்தில் செய்யப்புகா நின்ற பெரியவாச்சான் உள்ளடக்கிச் சொல்லலாம். பகவான் பிள்ளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளாக் அர்ஜூநன் விஷயத்தில் காட்டி கருத்தை ஆஸ்சர்யமாக யருளியது கேவல பாரதந்தர்ய நிருபித்தருளுகிறார். ‘தனக்கு மன்று. அர்ஜூநனிடத்தில் தான் ஸநேகிதரானார்க்காகத் தன்னை அழிய கொண்டிருந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு மாறுபவன்’ என்றும், ‘ரதியைச் அநுகணமாகவே பகவான் சீறினால் ஸாரதியையிறே அழியச் அவனுக்கு பரதந்தரன் ஆனன். செய்வது. அவனைப் பின்னே

2. ‘பாலப்பிராயத்தே இவனைக் கைக் கொண்டு ஒக்க விளையாடி, ஒரு நின்றவனை’ என்றும் வ்யாக்யாந படுக்கையிலே கிடந்து, ஓர் ஸ்ரீஸ்ரக்திகள். பகவான் ஆஸந்த்திலே கால்மேல் காலேறிட்டி அர்ஜூநனுக்காகத் தன்னுடைய ருந்து, ஒருக்கலத்திலே உண்டு, ஸ்வரூபத்தை மாருடினுனே! காட்டுக்குத் துணையாக கார்ய தன்னுடைய ப்ரபாவத்தை விசாரங்களைப் பண்ணி, ஆபத்துக் மாருடினுனே! அர்ஜூநன் திறத்தில் களிலே உதவி, நன்மைகளைச் தனக்குண்டான் ப்ரீதி தோற்ற சிந்தித்து, ... ஓலை கட்டித்தூது அவனைத் தன்பின் இருத்தி பகைவர் சென்று....தேசமறிய ஓர் எய்த அம்புகளுக்குத் தன்னை சாரதியாய்... நலமான வாத்ஸல்யத் இலக்காக்கிக் கொண்டானே! துக்கு இரையாக்கி, சீரிய அர்த்தங் என்னே அவனுடைய வாத்ஸல்யம்

இருக்கும்படி.

4. ‘பார்த்தன் செல்வத்தேர் ஏறு என்கிறார்’ என்று வ்யாக்யாநம். சாரதியாய் எதிர்ந்தார் சேனை என்னே அவனுடைய வாத்ஸல்யம் செருக்களத்துத் திறல் அழியச் செய்து இருக்கும்படி.

செற்றுன் தன்னை’ (பெரிய.திரு.2-10-8) என்று மற்றொரிடத்திலும்

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியின் தன்மையை ஆகூ, ‘ப₄க₃வான் புருஷோத் தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: ஜக₃துபக்ருதிமர்த்ய: ஆஸ்ரித ஆநுபவிக்கிறார் வாத்ஸல்யவிவசா: பார்த்த₂ம் ரதியநம் ஆழ்வார். ‘பார்த்தன்செல்வத்தேர்’ – ஆத்மாநம் ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோக இவனைத் தோழனுகவும், ஸாக்ஷிகம் சகார’ என்று பகவான் மைத்துனனுகவும், தூதனுகவும், ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய்த் தன்னை ஸாரதியாகவும் உடைய அமைத்துக்கொண்ட நிலையை அர்ஜாநனுடைய தேரிறே’ என்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வழிநின்று வ்யாக்யாநம். கண்ணனைத் நாமும் சிறிது அநுபவித்தோ தோழனுகப் பெறும் பேறு பெற்ற மாயிற்று.

வனை ‘நற்செல்வன்’ என்று கொண்டாடினால் ஆண்டாள்.

இங்கே கண்ணனை எல்லாமாகப் பெற்ற அர்ஜாநனுடைய தேரை செல்வத்தேர் என்று கொண்டாடு கிறார் ஆழ்வார். ரதியானுகைல் வெற்றி தன் தலையிலே கிடக்குமே. அதுக்காகத் தான் ஸாரதியாய், வெற்றியும் அவன் தலையிலே கிடக்கும்படி பண்ணினான் ஆயிற்று. அவன் தலையிலே வெற்றி கிடக்கும் படி தன்னைத்தாழவிட்டாலும் அடியறியுமவர் விடாரே. அர்ஜாநன் ஒரு நிமித்தமாத்ரம். அவனை அப்பராகச் (பூஜ்யராக) சேமம் சாத்தி

வைத்துவென்றவன் இவனே கிடீர்

ஆக, ‘ப₄க₃வான் புருஷோத் தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர:

ஜக₃துபக்ருதிமர்த்ய: ஆஸ்ரித ஆத்மாநம் ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோக ஆழ்வார். ஆத்மாநம் சகார’ என்று பகவான் மைத்துனனுகவும், தூதனுகவும், ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய்த் தன்னை ஸாரதியாகவும் உடைய அமைத்துக்கொண்ட நிலையை அர்ஜாநனுடைய தேரிறே’ என்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வழிநின்று வெற்றி தன் தலையிலே கிடக்குமே. அதுக்காகத் தான் ஸாரதியாய், வெற்றியும் அவன் தலையிலே கிடக்கும் படி பண்ணினான் ஆயிற்று. அவன் தலையிலே வெற்றி கிடக்கும் படி தன்னைத்தாழவிட்டாலும் அடியறியுமவர் விடாரே. அர்ஜாநன் ஒரு நிமித்தமாத்ரம். அவனை அப்பராகச் (பூஜ்யராக) சேமம் சாத்தி ஆகூ, ‘ப₄க₃வான் புருஷோத் தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர:

ஜக₃துபக்ருதிமர்த்ய: ஆஸ்ரித ஆத்மாநம் ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோக ஆழ்வார். ஆத்மாநம் சகார’ என்று பகவான் மைத்துனனுகவும், தூதனுகவும், ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய்த் தன்னை ஸாரதியாகவும் உடைய அமைத்துக்கொண்ட நிலையை அர்ஜாநனுடைய தேரிறே’ என்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வழிநின்று வெற்றி தன் தலையிலே கிடக்குமே. அதுக்காகத் தான் ஸாரதியாய், வெற்றியும் அவன் தலையிலே கிடக்கும் படி பண்ணினான் ஆயிற்று. அவன் தலையிலே வெற்றி கிடக்கும் படி தன்னைத்தாழவிட்டாலும் அடியறியுமவர் விடாரே. அர்ஜாநன் ஒரு நிமித்தமாத்ரம். அவனை அப்பராகச் (பூஜ்யராக) சேமம் சாத்தி ஆகூ, ‘ப₄க₃வான் புருஷோத் தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர:

நரவிம்ஹாவதார வைபவம்
 (சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)
பரியகை வந்த அவுணன் பாசுரார்த்தம்
(வாகம்ருதவர்ஷி ஸ்ரீ. உ. வே. வேஞ்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

ஜகத்தை பகவான் உண்டாக்கியதும் ஸம்ஸாரி ஜீவாத்மாக்களினுடைய ஆத்மகோஷமத்தைத் திருவள்ளாம் பற்றித்தானே! ஆக ஸம்ஸாரி ஜீவாத்மாக்களினுடைய ஆத்மகோஷமத் துக்கும் பகவான் முதல்காரணமாய் இருக்கிறுன் என்றபடி.

‘பிரான்’ – காரணத்வத்தைக் காட்டின உபகாரகன். இது ஆழ்வார், பகவான் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குச் செய்தருளிய உபகாரத்தைத் திருவள்ளாம்பற்றிச் சொல்லும் வார்த்தையாகும். பரமபாகவதோத் தமனுன ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விரோதியாய் வந்து நின்ற ஹிரண்யனை அழித்ததும் பகவான் செய்தருளிய ஒரு உபகாரம். ஆனால் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் ‘ஸர்வகாரனன்’ என்று தன்னினப் பற்றிச்சொன்ன வாக்கை பகவான் ஸத்யமாக்கித் தன்னுடைய காரணத்வத்தையும், ஈஸ்வரத்வத்தையும் நிலைநிறுத்தியது அதைவிடச் சிறந்த உபகாரமாகும்.

பகவானைக் காரணன் என்று சொல்லுமிடமெல்லாம் அவன் ஸர்வாந்தராத்மா என்றும் சொல்ல வேண்டும். அவனுடைய ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தைச் சொல்லா

மற்போன்ற அவனுடைய காரணத் வத்தை நிர்வஹிக்கமுடியாது. ‘வேர் முதலாய் வித்தாய்’ என்று ஜகத்துக்குப் பகவான் த்ரிவித காரணமும் ஆவான் என்கிற உண்மையை ஆழ்வார் திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்திலே அருளிச்செய்திருக்கிறார். மன்னைல் செய்யப்பட்ட குடத்துக்கு மன் (உபாதான) காரணம். பொன்னைல் செய்யப்பட்ட நகைக்கு பொன் (உபாதான) காரணம். மன் குடமாக விகாரத்தை அடைவதால் தானே குடத்துக்கு (உபாதான) காரணமா கிறது? மன் ஸவிகாரம். பொன் நகையாக விகாரத்தை அடைவதால் தானே நகைக்கு (உபாதான) காரணமாகிறது? பொன் ஸவிகாரம். அதைப்போலே ஜகத்துக்கு பகவான் த்ரிவித காரணமும் ஆவான் என்று சொல்லுகிற பொழுது, பகவானை ஸவிகாரன் (உபாதான காரணத்வ ப்ரயுக்தமாக பகவானும் விகாரத்தை அடைகிறுன்) என்று சொல்ல முடியுமா? என்றால் சொல்லமுடியாது. வேதாந்தம் பகவானை நிர்விகாரன் என்றே சொல்லுகிறது. பகவான் ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமும் ஆகிறுன். ஆனால் ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகும்போது

அவன் விகாரத்தை அடைவதில்லை என்று சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்? பகவானுக்குண்டான இத்தன்மையை எப்படி நிர்வாஹிப் பது என்ற கேள்வி யெழுகிறது.

மன், பொன் போன்று பகவான் ஸாகஷாத்தாக உபாதான காரணமாகிறதில்லை. சேதநாசேதந விஶிஷ்ட வஸ்து உபாதான காரணம் என்கிறுர்கள் நம் பெரியோர்கள். சேதநாசேதந ஸமஸ்த வஸ்துக்களை யும் தனக்கு ஸர்ரமாகக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தான் ஆத்மாவாய் இருக்கிறுன் பகவான். இது தான் பகவானுக்குண்டான ஸர்வாந்தராத மத்வம். ‘ஸர்ரத்துக்கு விகாரத்வம் உண்டு; ஆனால் ஆத்மஸ்வருபத்துக்கு விகாரத்வம் இல்லை’ என்பது போன்று பகவானுக்கு ஸர்ரமான ஜகத்துக்கு விகாரத்வம் உண்டு. ஜகத்துக்கு ஆத்மாவான பகவான் நிர்விகாரனாகவே இருக்கிறுன் என்று நிர்வாஹிக்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள். திருவாய்மொழி யிலே இரண்டாம்பத்திலே பகவானு டைய காரணத்வத்தை அருளிச் செய்த நம்மாழ்வார், முன்றும் பத்திலே காரணத்வசங்கித தோஷ வ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக பகவானு டைய ஸர்வவ்யாபகத்வத்தை நிருபிக்கிறார்.

யாவையும்யவரும் தானைய்
அவரவர் சமயந்தோறும்
தோய்விலன்புலனைந்துக்கும்

சொல்ப்படான் உணர்வின்முர்த்தி ஆவிசேருயிரினுள்ளால் ஆதுமோர் பற்றிலாத பாவனையதனைக்கூடில் அவனையும்கூடலாமே.

(திருவாய்மொழி 3-4-10)

என்பது ஆஸ்சர்யமான பாசுரம். ஆதலால் பகவானை ‘ஸர்வகாரணன்’ என்று மட்டும் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் வர்ணித்தால்போதாது. ‘ஸர்வவ்யாபகன்’ என்றும் பகவானைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும். ‘எங்குமுள்ளனன்கணன்’ என்று அதைத்தான் அருளிச்செய்தான் ப்ரஹ்லாதாழ்வான். ‘நீ சொல்லுகிற ஸர்வகாரணன் இங்கிருக்கிறஞு?’ என்று ஒரு தூணைத் தட்டினை ஹிரண்யன். அங்கு அவன் வீயும்படி அப்பொழுதே தோன்றினை எம்பெருமான்.

அளந்திட்டதூணை அவன்தட்ட ஆங்கே வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய் உளந்தொட்டிரணியன் ஓண்மார்வ பிளந்திட்டகைகளாற் சப்பாணி...[கலம் (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-9)

என்று பெரியாழ்வார் பாசுரம். ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலே இருக்கிற ஒரு தூணைத் தட்டுகிறுன் ஹிரண்யன். அந்தத்தூணைல் அவன் தட்டிய இடத்திலிருந்தே ஆவிர்பவிக்கிறுன் எம்பெருமான். ஆக இது ஹிரண்யனே அளந்திட்ட தூணைகும். ஏதோ ஒரு இடத்திலிருந்து பகவான் ஆவிர்பவித்

திருந்தால், அந்த இடத்தில் யாராவது ஏற்கனவே நரஸிம்ஹத்தை வைத்துக் கட்டி இருப்பார்களோ என்ற ஸந்தே ஹம் எழலாம். ஆனால் ஹிரண்யன் அளந்திட்ட தூணில் அவன் தட்டிய இடத்திலிருந்தே பகவான் ஆவிர்பவித் தான். ஹிரண்யன் தட்டாமல் வேறு யாராவது தூணைத்தட்டியிருந்தால், மாயாவைபவத்தாலே தட்டுகிற போதே உள்ளுக்குள்ளே நரசிங்கத் தைப் புகுத்தி வைத்திருப்பார்களோ என்று ஸந்தேஹம் வரலாம். ஆனால் அப்படியன்று. நரசிங்கப்பெருமான் ஆவிர்பவித்தது ஹிரண்யன் தட்டிய தூணிலிருந்தே. ஆக, ஹிரண்யன் தான் அளந்திட்டதூணைத் தானே தட்டினான். இதைக் காட்டத் தான் பெரியாழ்வார் ‘அளந்திட்ட தூணை அவன்தட்ட’ என்று ‘அவன்’ என்கிற ஶப்தத்தை ‘அளந்திட்ட தூணை’ என்பதற்கும் ‘தட்ட’ என்பதற் கும் பொதுவாக இருக்கும்படி நடுவில் வைத்தார்.

ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலே எம்பெருமான் ஆவிர்பவித்ததூணைத் தவிர்ந்த மற்ற தூண்களைல்லாம் இன்னும் ந்ரஸிம்ஹ கர்பமாகவே இருக்கின்றன என்கிறுர் தேவாதி ராஜனை நரஸிங்கப்பிரானாக அநுபவிக் கும் தேசிகன். திருப்பாழைஷ்வார் திருவரங்களை ந்ரஸிம்ஹ முர்த்தியாக அநுபவிப்பதைப்போலே தேவாதி

ராஜனை ந்ரஸிம்ஹ முர்த்தியாய் தேசிகன் அநுபவிக்கிறுர். எந்த அர்ச்சாவதார எம்பெருமானாக இருந்தாலும் அவனை விபவாவதார ப்ரதிநிதியாக அநுபவிப்பது என்பது நமது ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் கண்ட முறையாகும்.

ஆக, எம்பெருமான் ஆவிர்பவித்தது எந்த ஒரு திவ்யதேசத் திலும் அல்ல. மஹாஅஸாரனை ஹிரண்யனுடைய மாளிகையில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஒரு தூணே எம்பெருமான் ஆவிர்பவித்த ஸ்தலமாகும். இதுவே ஒரு பெரிய ஆஸ்சர்யமான விஷயம். இதைவிட ஆஸ்சர்யமானது ஹிரண்யன் அளந்திட்ட தூணில் எம்பெருமான் ஆவிர்பவித்தது. ஹிரண்யன்தட்டின வாறே தோன்றியது இதைவிட ஆஸ்சர்யமான விஷயம். நரங்கலந்த ஸிம்ஹ உருவாய்த் தோன்றியது அதைவிட ஆஸ்சர்யமானது. சீற்றம் அருள் என்னும் இரண்டையும் ஒரே ஸமயத்தில் காட்டிக்கொண்டு ஆவிர்பவித்ததும் ஆஸ்சர்யமாகும். இப்படி எல்லாவிதத்திலும் மஹிமை பொருந்தியதான் ஆஸ்சர்யமான அவதாரம் பரமனுடைய நரஸிம்ஹா வதாரமாகும் என்று அநுபவிக்கிறுர் கள் அவனடியார்கள். பகவான் இப்படித் தோன்றுமலிருந்தால் பரமபாகவதோத்தமனை ப்ரஹ்லா

தாழ்வான் வார்த்தை அஸ்த்யமாகி விட்டிருக்கும். தன்னுடைய காரணத் வத்தை, தன்னுடைய ஸர்வாந்தராத் மத்வத்தை, தன்னுடைய ஸர்வவ்யா பகத்வத்தைத் தன்னுடைய அடியவனை ப்ரஹ்லாதாழ்வான் சொல்ல, அந்த வார்த்தையைத் தான் ஆவிர்பவித்து ஸத்யமாக்கிக் கொடுத்தான் எம்பெருமான். இதுவே அவன் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குச் செய்தருளிய மஹோபகாரமாகும். இதுபற்றி அவனை ஆதி என்றும் பிரான் என்றும் ஆழ்வார் கொண்டாடி அநுபவிக்கிறுர் என்று வ்யாக்யாநம் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்கள் நமதாசார் யர்கள்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறுன்? அவன் தான் அரங்கத்து அமலன் எங்கிறுர் ஆழ்வார். திருவரங்கத்து எம்பெருமான் தன்னை ஆழ்வாராக்குக் காட்டியருள, அவன் காட்டியருளின படியையும் அதைத்தான் அநுபவித்த படியையும் ‘அமலனுதிபிரான்’ என்னும் இந்த திவ்யப்ரபந்தத்திலே பரம காருணிகரான ஆழ்வார் நமக்குக் காட்டியருளியிருக்கிறார். அதில் எட்டாவதான இப்பாசுரத்தில் இதுவரை திருவரங்கனை ந்ருஸிம்ஹ முர்த்தியாகக் கொண்டாடி அநுபவித்து வந்த ஆழ்வார், ந்ருஸிம்ஹ முர்த்தியையே இப்பாசுரத்

தின் மேல் பகுதியில் திருவரங்கனை அநுபவிக்கிறார் என்று சரித்திரம். இந்த சரித்திரத்தை ‘அரங்கத்து அமலன்’ என்ற தலைப்பில் அநுபவிக்க ப்ராப்தம்.

**ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர்
திருவடிகளே ஸரணம்.**

மாழுனிகளின் ஸாத்த்விகபாவம்

மாழுனிகள் ஆழ்வார்திருநகரியில் பெருஞ்சிறப்புடன் வாழ்ந்துவரும்போது, அவர் பெருமையைப் பொருத சிலர், கூறைவேய்ந்த மடத்தில் நெருப்பு வைத்துவிட்டார்கள். மாழுனிகள் ஆதிஶேஷனுபங்கொண்டு வெளியேறி யருளினார். தீவைத்தவர்களை அந்நாட்டு மன்னன் தண்டிக்கமுற்பட, பிராட்டி திருவடியிடம் ராக்ஷஸிகளுக்காக வாதாடியது போலே, அவ்வரசனிடம் அவர்களுக்காக மாழுனிகள் மன்றுடி, தம்முடைய பரமக்ருபையாலும், வாத்ஸல்யத்தாலும் அவர்களை ரகசித்தருளினார். இந்த க்ருபா வாத்ஸல்யங்களை “தேவீ லக்ஷ்மீர் பவளி தய்யா வத்ஸலத்வேந ச த்வம்” (மாழுனிவரே! உயிர்களிடத்துக் கருணையாலும், வாத்ஸல்யத்தாலும் தேவரீ பெரியபிராட்டியாரை ஒத்தவராகிறீர்.) என்று முன்னேர்கள் கொண்டாடினார்கள்.

மஹாநீயர்களைப் போற்றுவோம்
ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான்
ஆஸ்டிரி பெரிய ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி வைபவ ஸங்க்ரஹம்
(திருச்சித்ரகூடம் அஷ்டகோதரம் வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. வேங்கடாசார்யஸ்வாமி
எழுதியதன் கருக்கம்)

அவதாரிகா

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் தன்னிடமிருந்து உண்டான ஸமஸ்த ப்ராணி ஜாதங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” என்று தனக்கும் தாரகர்களான ஜ்ஞாநிகளை அவ்வப்போது அவதரிக்கச்செய்கிறுன். அத்தகைய அவதாரபுருஷர்களுள் அந்யதமர் ஸ்ரீமதாஸ்டிரி மஹாவாமி.

ஸ்ரீஸ்வாமியினுடைய திருவவதாரம்

நம் ஸ்வாமி செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல் நாளும் சிறந்த பெரும்பூதூரில், ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களுள் பரமவிலக்ஷண ராண ஹார்தமஹார்ஷியின் கோதரத்தில் “காந்திமதி ஸ்குமாரகுமாரம் கேஸவ ஸிம்ஹகிஶோரமுதாரம். பூதபுரீ நகரோசித ஹாரம்” என்ற ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவம்பாத்தில் “எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைத்தம் மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால் தொடங்கி” வழிவழியாட செய்கின்றவர்களான திருவள்ளுர் ஸ்வாமி கள் அபிஜ்ஞத்திலே “தரயஸ்த்ரேதாக்ஞி ஸுந்திபா:” என்று மஹாப்ரஸித்தர்களான ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கேத்யாதி விஶேஷங்களை பாஜநர்களான ஸ்ரீவரதாசார்யஸ்வாமி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்வாமி, அப்புள்ளாசார்ய ஸ்வாமி என்கிற ஸஹோதரத்திதய-ஸாத்தவிகாக்ரேஸரர்களுள் மத்யஸ்தரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்வாமிக்கு ஸீமந்தபுதராய் பகவத்ராமாநுஜ கடாக்ஷமடியாக ஸ்வபாநு ஸம்வத்ஸரம் ஆணிமாதம் 27 ஆம் தேதி

திங்கட்கிழமை நன்னௌலில் பகல் 11 1/2 மணிக்கு அபிஜித்தில் திருப்பூரத் திருநக்ஷத்ரத்தில் அனைவரையும் இராமாநுசன் தாளினைக்கீழ் அன்பூண்டு சென்னியில் சூடும் திருவடையாராக்க அவதரித்தார்.

வித்யாப்யாஸ:

“ஜாதமாத்ரே ஜாதகர்மகுர்யாத்” என்கிறபடியே யதாகாலம் ஜாதகர்மாதி ஸமஸ்காரங்களாலே ஸமஸ்கரிக்கப்பெற்ற வராய், ஐந்தாம் பிராயத்திலே அகஷராப்யா ஸமூம், காபாஷ்டமத்திலே உபநயனமும் செய்விக்கப்பெற்று, ‘அக்நிர் மாணவக:’ என்னும்படி ஜாஜ்ஜவல்யமாநராய், குருகுலத்திலே உபயுக்த வேதாதி ஸ்வீகாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்ட படியே, திருமழிசை கோயில் கந்தாடை ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கேத்யாதி தாதப்பங்கார் ஸ்வாமியினிடத்தில் காவ்ய-நாடக-சம்பூ-அலங்கார-ஸித்தாந்தகெளமுதீ தத்தவ போதிந்யந்தம் பதினூன்காவது திருநக்ஷத்ர மான ஹேவிளம்பியில் பூர்த்திபண்ணி யருளினார்.

உத்தாதேஸவாஸ:

அநந்தரம் அபிநுவவரரான நம் ஸ்வாமி த்ரிவேணீஸங்கமப்ரதேஸமான ப்ரயாகை யில் வேணீமாதவ மந்திரத்தில் எழுந்தருளி யிருந்து வித்யா ப்ரவசநமும் வ்யாகரண விசாரமும் நடத்திக்கொண்டுபோந்து, ஹிந்தீபாஷாபரிசயம் உபந்யாஸ யோக்ய மான அளவிற்கு அப்யஸித்து ஐந்தாறு

மாதம் கழித்து, திரும்பவும் தாய் நினைந்த கன்றேயொக்க ந்யாயவேதாந்த பரிச்ரமத் திற்காக ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எழுந்தருளினார்.

ஸாஸ்த்ராப்யாஸ:

அப்பொழுது ஸ்ரீமதித்யாதி காழியூர் கிடாம்பி ஸ்ரீங்காசார்யஸ்வாமி ஸந்நிதி யில் பூர்வஸஹாத்யாயிகளான மடம் பாஷ்யகாரர், வேதோபாத்யாயர் க்ருஷ்ண மாச்சார்யர், பாலதந்வீ வேங்கடாசார்யர் முதலானேர் வ்யாகரண ஸாஸ்த்ரத்தில் மநோரமா வாசித்து வருகிறபடியைக் கண்டு தானும் அதில் சேர்ந்து மஹாபாஷ்யாந்தம் வாசிக்கலானார்.

இதனிடையே ஸர்வஜ்ஞஸார்வ பெளமராயும், ஶமதமாதிருணஸாகரராயும் ஜ்ஞாநவெராக்யஶேவதியாயும், ஸ்ரீமத் குண்டலம் ஸ்வாமி என்றே திகந்த விஸ்ராந்தகீர்த்தியை உடையவராயும், ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கப்ரதிஷ்டாபநாசார்யரு மான வேங்கடந்ருளிம்ஹாசார்யஸ்வாமி ஸவித்தில் மஹாமேதாவியான தேஶிக வரதாசார்ய ஸ்வாமியுடன் தர்க்க ஸங்க்ரஹம் முதல் ப்ராமாண்யவாதம் வரையில் ந்யாய ஶாஸ்த்ரத்தையும், பரிபாஷா முதல் குதூஹலவர்குத்தி வரை மீமாம்ஸா கரந்தங்களையும் அதிகரித்தார். பிறகு வேதாந்த ஶாஸ்த்ராப்யாஸமும், ஸ்ரீபாஷ்ய காலகேஷபமும் பண்ணி, உள்ளூரில் உத்ஸவகாலங்களில் பெரிய ஸதஸ்ஸைக் கூட்டியும், வெயியூர்களில் நடக்கும் விதவத்கோஷ்டிகளுக்கு எழுந்தருளியும் யதாதிகாரம் ஒருநாள் வ்யாகரணத்தில் உத்கரந்தங்களில் வாக்யார்த்தம், ஒருநாள் ந்யாய ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸமாந்யநிருக்தி யில் க்ரோடபத்ரங்களில் கநப்ரதிவாதம், ஒருநாள் பூர்மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரத்தில் ந்யாய விசாரம், ஒருநாள்

விஶிஷ்டாத்வைது வேதாந்தத்தில் ப்ரஹ்ம ஸுத்ர விசாரம் இப்படியாக அனைத்து ஸாஸ்த்ரங்களிலும் வாக்யார்த்தம் சொல்லி பதினெட்டாவது திருநக்ஷத்ரத்தில் சதுர்ஸ் ஸாஸ்த்ர விதவான் என்று ப்ரஸித்தரானார்.

பண்டித பஹ்ரமாநநம்

நம் ஸ்வாமியின் பத்தொன்பதாவது திருநக்ஷத்ரமான ஸாபக்ருத வருஷத்தில் தை மாதத்தில் ஸ்வாமி எம்பெருமானுரின் அர்ச்சோத்ஸவமான குருபுஷ்ய மஹோத் ஸவத்தில், ஸ்ரீமதஹோபில மடாஸ்தாந பிடத்திலே அபிஷிக்தராய் இஞ்சிமேட்டு ஸ்வாமி என்று ஸாப்ரஸித்தராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமி, பூர்வாஸ்ரமத் திலே உத்ஸவ ஸேவார்த்தமாக எழுந்தருளி யிருக்குமளவிலே, ஒருநாள் ஸ்வாமி புறப்பாடு ஸமயத்திலே, ஆழந்தமயாதிகரண ப்ரஸ்தாவத்திலே அந்வயித்து ப்ராஸங்கிக மாக ஒரு ப்ரஸ்நம் பண்ண, அந்யோந்யம் நம் ஸ்வாமிக்கும் ஸ்ரீகிஞ்சிமேடு ஸ்வாமிக்கும் வாதப்ரதிவாதம் ஏற்பட்டு, மூன்றுநாள்கள் இந்த விஷயமே விசாரிக் கப்பட, கடைசியில் நம் ஸ்வாமியின் வாக்யார்த்த ஸைலியின் அத்புத ஸக்தியைக் கண்டு போர வித்தராய், பஹ்ரவிஷயங்களையும் நம் ஸ்வாமியுடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, தந்யவாதம் சொல்லிக்கொண்டு அந்த ஸ்வாமியும் பெருமாள்கோயிலே எழுந்தருளி தம் ஆசார்யரான ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியினிடத் திலும் இவ்விஷயத்தை விண்ணப்பித்து மகிழ்ந்தார்.

ஒருஸமயம், ஸ்ரீவானமாமலை மடத்தில் மலையிலிட்ட மணிவிளக்குப் போலேயும், பாரினில் வந்தவதரித்த பாரிஜாதம் போலேயும் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டேமுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹும்ஸேத்யாதி சின்ன கலியன்

ராமாநுஜஜீயர்ஸ்வாமி தன் திவ்யதேச யாத்ராக்ரமத்தில், ஸ்ரீபெரும்பூதூரை அடைந்து அங்குள்ள வானமாமலை மடத்தில் எழுந்தருளி பண்டிதர்களை பறூமுகமாக பறூமாநிக்க ஒரு ஸதஸ்ஸைக் கூட்டி, தன் ஆஸ்தாந பண்டிதரான ஸ்ரீமதித்யாதி அழகப்பங்கார் ஸ்வாமியை ந்யாய ஶாஸ்த்ரத்தில் ஒரு பூர்வபகஷம் பண்ணசொல்லி, பண்டிதர் களை அதன்மேல் விசாரம் பண்ணும்படி நியமிக்க, நம் ஸ்வாமி அப்போதொரு சிந்தைசெய்து உடனே கண்டிக்க, ஆஸ்தாந பண்டிதஸ்வாமியும், ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ண, ஸ்ரீகுண்டலம் ஸ்வாமி மத்யஸ்தையில் விவேசனீ க்ரந்தத்தில் நம் ஸ்வாமி தம் கக்ஷிக்கு ப்ரமாணம் காட்ட, மத்யஸ்தஸ்வாமியின் பரமாங்கீகாரத்தோடு மடத்து ஆஸ்தாந பண்டிதரான அழகப்பங்காரஸ்வாமியும் ஆலோசநம் பண்ணி, ஆகரத்தை ஆதரித்து, நம் ஸ்வாமியையும் அபிமானித்து ‘வர்த்ததாம் அபி வர்த்ததாம்’ என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணிப் போந்தார்.

ஒருஸமயம் மஹாநையாயிகளுடைய கேரளராஜா கொச்சிராமவர்மா ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பாடசாலையைப் பார்க்க விரும்பி ஸ்ரீபெரும்பூதாருக்கு வந்து ஆஸ்தரி ஸ்வாமியுடன் ந்யாய ஶாஸ்தரத் தில் வாக்யார்த்தம் செய்ய விரும்பினான். அவன் தன்னுடைய விருப்பத்தை தெரிவிக்கவே, வித்வத் ஸதஸ்ஸாம் கூடியது.

ஸதஸ்ஸில் நம் ஸ்வாமிக்கும், கொச்சிராஜாவுக்கும் வாக்வாதம் நடைபெற்றது. இறுதியில் நம் ஸ்வாமி யினுடைய வாதமே மேலோங்கி யிருந்தது.

ஸ்ரீஸ்ரைஸ்தயாபாத்ரம் – நவம்பர் 2010

வாதத்தில் ஸ்வாமியின் கோடிக்ரமங்களை யும், திறமையையும் கண்டு மிகவும் ஆஸ்சர்யப்பட்டு கொச்சி ராஜா நம் ஸ்வாமியை போக்க கொண்டாடினான்.

வித்யாப்ரவசநம்

நம் ஸ்வாமி முதன்முதலில் ந்யாய ஶாஸ்தரத்தில் ப்ரவசநம் பண்ணப் புகுந்தபோது அப்யளித்து உத்தீர்ணரான வர்களுள் பரிகணிதரானவர்கள்.

1. ஸ்ரீரங்கநாராயண ஸம்யமீந்தராரான திருமழிகைஸ்வாமி (ராய்ஜீஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி).
2. திருப்பதி ஜீயர் ஆஸ்தாநத்தில் அபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி (ஸ்ரீ.வி.பு. ஸாதுகோஷ்டி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி)

வேதாந்த ஶாஸ்தரத்தில்

1. ஸர்வ ஶாஸ்தரபாரங்கதரான மேட்டுரீ ராகவாசார்யஸ்வாமி (பின்னாலில் திருமலை ஜீயர்) 2. நெஞ்சாம் இலாகாவில் விஶிஷ்டா த்வைவத பாடசாலா ப்ரதிஷ்டாபகரான ஸேநாபதி நரலிமஹாசார்யஸ்வாமி. 3. நம் ஸ்வாமியின் மாதுலகுமாரரான தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபரான பண்டிதமண்டல மண்டந சின்னராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி.
4. சோளைம் மஹபுரம் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தந பாடசாலா ஸ்தாபகரான காஞ்சீ ஸ்ரீ.ப்ர.ப.மஹாவித்வான் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி. 5. ஸ்ரீபெரும்பூதார் தி.ஸ.ா. பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி. 6. ஹைதரா பாத்தில் ஸீதாராம்பாக்கில் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வர்த்திநீ பாடசாலையில் ந்யாய வேதாந்த வ்யாகரண போதகராய் எழுந்தருளியிருந்த கோ.க. சடகோப ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி. 7. வட்டால் (பரோடா) மஹாபாடசாலையில் அத்யக்ஷி ராய் எழுந்தருளியிருந்த திருநாங்கூர் பண்டிதரத்தநம் ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்ய

ஸ்வாமி 8. கோதாவர்தீராந்தர்கதமான பசுவழி என்ற இடத்தில் எழுந்தருளி யிருந்த கொடவர்த்தி ஶடகோபாசார்ய ஸ்வாமி. 9. அவரது திருத்தம்பியராய், வ்யாகரணத்தில் அபரபாஷ்யகாரரான ஸம்பத்குமாராசார்யஸ்வாமி. 10. ஸ்ரீங்க புரம் வேங்கடரங்காசார்யஸ்வாமி முதலானேர்கள் பரிகணநீயர்கள்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாக்கு ஆழ்வானும் ஆண்டானும் போலே நம் ஸ்வாமிக்கு சின்னராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி யும், திருமழிசை ஸ்வாமியும் இருபுறமும் பரிவர்களாய் எழுந்தருளியிருந்தனர். மேல் நாட்டிலே, ஸர்வஜ்ஞஸார்வபெளமரான மண்டயம் ஸ்ரீஆழ்வார் ஸ்வாமி திருப்பேரனும் பண்டிதரத்நம் தாதாசார்ய ஸ்வாமி குமாருமான மண்டயம் ஆழ்வார் திருமலை ஸ்வாமி, ப்ர.ப.தோடாபுரம் முடும்பை நரஸிம்ஹாசார்யவாமி, சிந்தாமணி ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி, உத்தரதேசத்தில் விஷ்வக்ஷேநாசார்ய ஸ்வாமி, அயோத்யையில் முரளீதீராசார்ய ஸ்வாமி, முமுக்ஷு ராமப்ரபநநாசார்ய ஸ்வாமி, தக்ஷிணத்வாரகா ராஜகோபாலா சார்யஸ்வாமி, கோயில் சிங்கமய்யங்கார் பாடசாலாத்யக்ஷர் திருக்கண்ணபரம் ஸலக்ஷணகநபாட வித்வான் சௌராரி ராஜயங்கார்ஸ்வாமி ஆகியோரும் நம் ஸ்வாமியின் ஶிஷ்யர்களாவர். இந்தத் திருநாமங்கள் தவிர ந்யாய வேதாந்தங்களில் தனித்தனி கரந்தங்களைக் கேட்டவர்களும், ஸேவித்தவர்களும் பலர்.

பதநந்தரஸாஸ்தர பாடங்களும் யதாப்ராந்தநம் அதிகாரி விஶேஷங்களுக்கு போதிக்கப்பட்டுவந்தன. பதினேழாம் திருநகஷத்ரத்தில் ந்யாயோபாத்யாயராய் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த வர்த்திநி பாடசாலையில் சேர்ந்து

நாநாதேஸாகத வித்யார்த்தி ஸார்த்தங்களுக்கு பூர்வோத்தர வாதபாடங்களையும் ஸபரிஷ்காரம் ப்ரஸாதித்தருளி பாடசாலைக்கு மஹாப்ரஸித்தியை ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தார்.

குண்டலம் ஸ்வாமி பரமபதித்த பிறகு பன்னிரண்டு வருடகாலம் அத்யக்ஷபதவியை வழித்து ஐம்பத்தைந்தாவது திருநகஷத்ரத்திரல் பாடசாலையிலிருந்து விரதரானார்.

பின்னர் தம் திருமானிகையிலும், ஸ்ரீஆழ்வான் ஸந்நிதியிலும் பாடசாலை வித்யார்த்திகளுக்கும் தேசாந்தராகத வித்யார்த்திகளுக்கும் அவரவர்கள் அபேக்ஷித்த க்ரந்தங்களை ஆஸாபோத மாகும்படி அத்யாபநம் செய்தும் ராமாநுஜ கூடங்களில் யதாவஸரம் ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களை அபேக்ஷாவான்களுக்கு அருளிச்செய்துகொண்டும் எழுந்தருளி யிருந்தார்.

நம் ஸ்வாமியின் வாழ்நாளில் பாடம் சொல்லாத நாள்களோ, விசாரிக்கப்படாத ஸாஸ்தரீயவிஷயமா, ஸந்தேஹம் தீர்க்கப்படாத க்ரந்த ஸந்தர்ப்பங்களோ, அபிமாநிக்கப்படாத அந்தேவாளிகளோ, ஶிக்ஷிக்கப்படாத ஶிஷ்யஸமுதாயமோ கிடையாது.

ஆயிரம் ஶிஷ்யர்களுக்கு வித்யா ப்ரதாநம் பண்ணின ஆசார்யருக்கு மந்வாதிகளால் பஹ்மாநிக்கப்பட்ட பட்டமஹாகுலபதி என்ற பிருதம் நம் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் பொருந்தும்.

இப்படி எழுபத்தைந்து திருநகஷத்ரங்கள் இந்நிலவுலகில் எழுந்தருளி யிருந்து நம் ஆஸுரிஸ்வாமி ஹேவிலம்பி வருடம் புரட்டாஸி மாதம் க்ருஷ்ணபக்ஷ ப்ரதமையன்று ஆசார்யன் திருவடிகளை அடைந்து யஸஸ்காயரானார்.

ஸ்ரீஸௌராத்யாபாத்ரம் - நவம்பர் 2010

பூந்துங்கள்மூம்ருதம்

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

தாத்பர்யம்: அவன் இப்படி அதிலைந்தரனுகில் நாங்களுமறியும்படி அவ்வடிவழகை எங்களுக்குச் சிறிது சொல்லுமென்று ஊரார் கேட்கச் சொல்லுகிறார்.

ஆஸ்ரிதர்கள் திரள் திரளாகத்திரண்டு எத்தனை திரள்வரிலும் அவர்களை அவர்கள், தன் திருவடிகளில் பணிந்தார்களாகில், அவ்வளவு பேரெயும் ஒருகாலே எடுத்தைக்கும்படி மார்பு பரந்திருக்கும், கற்பாறைபோல அதிகடிநமான ஸம்ஸார விஷயங்களில் ஓடித்திரிந்திளைத்த அவர்கள் மனம் கால்பாவித்தங்கும்படி, அவனுடைய சிறுமுறைவும் மழைக்கொல்லும் அதிகோமளமாயிருந்தது. அதரமானது கோவைப்பழம்போல் சிவந்து கண்ணுக்கு மிகவுமினிதாயிருந்தது; அவன் ஊதுகிற குழலினிசையானது செவிக்கு உருக்கமாயிருந்தது; அவனே ப்ரருங்கார விலாஸங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருந்தான்; இப்படிப்பட்ட அவனை நான் காண்பதெப்போதோவென்று ஆசைப்படாநின்றேனன்கிறார். (66)

67. மார: ஸ்வய் நு மधுரயுதிமண்டல் நு மாதுயமீவ மனோனயநாமृத் நு |

வாணிமுஜா நு மம ஜிவிதவஜ்ஞா நு ஬ாலோட்யமஶ்யுடயதே மம லோசனாய ||

மார: ஸ்வயம் நு மது₂ர த்₃யதி மண்ட₃லம் நு
மாது₂ர்யமேவ நு மநோநயநாம் ருதம் நு
வாணீம் ருஜா நு மம ஜீவித வல்லபே₂ர நு
ப₃ாலோடியமப்₂யத்₃யதே மம லோசநாய||

பதவுரை: ப₃ால:—இளம்பருவமான இப்பிளீனா, மம—என்னுடைய, லோசநாய—கண்ணுக்கு, அப்₄யத்₃யே—தோற்றுகிறுன், அயம்—இந்தப்பாலகன், ஸ்வயம் மார: நு—ஸாக்ஷாத் மந்மதனே, மது₄ரத்₃யதிமண்ட₃நம் நு—சந்தரமண்டலமோ, மாது₄ர்யம் ஏவ நு—தானே வடிவுகொண்ட மாதுர்யமென்கிற ரஸந்தானே, (மநோ நயநாம் ருதம் நு) மந:—மநஸ்ஸாக்கும், நயந— கண்களுக்கும் இனிதான, அம்ருதம் நு—அமுதமோ, வாணீம் ருஜா நு—வாக்பரிசுத்தமோ, மம—என்னுடைய, ஜீவிதவல்லப: நு—ப்ராணநாதனை க்ருங்களே (அறிகிலேன்).

தாத்பர்யம்: இவ்வளவிலே கண்ணன் இவருடைய ஆற்றுமையைக்கண்டு அதை ஶாமிப்பிக்கைக்காக இவர் முன்னேவந்துதோற்ற, இவரவை இன்னைரென்றறிய மாட்டாதே விதர்க்கிக்கிறார்.

என்கண்முன்னே தோற்றுநின்ற இப்பாலகன், ஸாக்ஷாத் மந்மதனே? அல்லது சந்தரமண்டலமோ? மாதுர்யமெல்லாம் திரண்டெட்டுமுந்ததோர் வடிவோ? அதுவுமன்றிக்கே கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படியான அமுதமோ? வாக்கிலுள்ள பூந்துங்களை யாபாத்ரம்— நவம்பர் 2010

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

தோஷத்தைப் போக்கவல்ல பரதேவதையோ? அல்லது என் ப்ராணநாதனை க்ருஷ்ணனே அறிகிலேனன்கிறார். (67)

68. ஆந்விலோகிதदயாபரிணங்குதே தூதம் ஆவிஷ்குதஸ்மிதஸுதாமதுராதாராதம்।

ஆய் புமாஂஸமவத்ஸித஬ர்ஹ்ம் ஆலோகயந்தி குதினः குதபுண்யபுஜாः॥

ஆர்த்த_३ராவலோகித த_३யாபரிணத்_३த_४ நேத்ரம்
ஆவிஷ்க்ருத ஸ்மித ஸாத_४ மது_४ராத_४ ரோஷ்டம்।
ஆத்த_३யம் புமாம்ஸமவதம்ஸித ப_३ரஹ்மிப_३ரஹ்ம
ஆலோகயந்தி க்ருதிநः க்ருதபுண்யபுஞ்ஜா:॥

பதவரை: (க்ருதபுண்ய புஞ்ஜா:) க்ருத— பலாபிஸந்திரஹிதமாகச் செய்யப்பட்ட, புண்ய—ஸாக்ருத விஶேஷங்களுடைய, புஞ்ஜா:—ஸமூஹங்களையுடைய, க்ருதி நः—பாக்யசாலிகளான புருஷர்கள், (ஆர்த்த_३ராவலோகித த_३யா பரிணத்_३த_४ நேத்ரம்) ஆர்த்த_३ர:—ஸீதாமான, அவலோகித—பார்வையையுடையதும், த_३யா—தயையினால், பரிணத்_३த_४—கட்டப்பட்டது(பூர்ணமானது)மான, நேத்ரம்—திருக்கண்களையுடையவனும், (ஆவிஷ்க்ருத ஸ்மித ஸாத_४ மது_४ராத_४ ரோஷ்டம்) ஆவிஷ்க்ருத—வெளிக்காண புறப்பட்ட, ஸ்மித—புன்நகையாகிற, ஸாத_४—அம்ருதத்தினால், மது_४ர—இனிமையான, அத_४ர ஓஷ்டம்—கீழுத்தடையுடையவனும், (அவதம்ஸித ப_३ரஹ்மிப_३ரஹ்ம) அவதம்ஸித—குழற்கணியாகவந்த, ப_३ரஹ்ம—(மயிலினுடைய) ப_३ரஹ்ம—இறகையுடையவனும், ஆத்த_३யம்—ஐகத்காரண பூதனுமான, புமாம்ஸம்—புருஷோத்தமனை க்ருஷ்ணனை, ஆலோகயந்தி—பார்க்கிறார்கள். (68)

தாத்பர்யம்: இப்படி இவர் ஸந்தேஹித்தவாறே அவன் தன்னுடைய அடையாளங்களையெல்லாம் இவற்றியும்படி அருகேநெருங்கிவர, அவ்வடையாளங்களைக் கண்டு அவன் க்ருஷ்ணனேயென்று நிர்த்தரித்தாராய், தம்மைப்போல் இவளைக் கண்டவர்களைனவரையும் கொண்டாடுகிறார்.

குளிர்ந்தபார்வையும், பிறர்வருத்தம்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத நேத்ரமும், உள்ளினின்றும் புறப்பட்டு முகமெங்கும் பரவாநின்ற முறைவலும், போக்யதையில் அம்ருதத்தோடொத்த அதரமும், முன்நெற்றியில் சுட்டியாகக்கட்டப்பட்ட மயில் கண்ணும் ஆகிய இவ்வடையாளங்களையுடைய புராண புருஷங்களை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அநேகலூந்மங்களில் தவம்செய்து திரட்டின புண்யவிஶேஷத்தையுடைய பாக்யாதிகரான பக்தலூந்மங்களே காணப்பெறுவார்கள், மற்றவற்குக்காணப்போகாதென்கிறார். (68)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ஞ்சமுதம்

79. பாலோதயமாலோலவிலோசனேந வக்தேண சித்ரீகுத்திட்முகேந |

வேஷெண ஘ோஷோचிதமூஷணே முஷைந துஷைந நயனோத்ஸுக் ந: ||

ப₃ாலோயமாலோல விலோசநேந வக்த்ரேண சித்ரீக்ருத தி₃ங்முகே₂ந |

வேஷேண கே₄ாஷோசித பூ₄ஷணேண முக்₃தே₄ந து₃க்₃தே₄ந நயநோத்ஸாகம் ந: ||

பதவரை: அயம் – இந்த, ப₃ால:—குழநியான ஸ்ரீக்ருஷ்னன், (ஆலோல விலோசநேந)ஆலோல—சுமலமிடுகிற, விலோசநேந—நேத்ரத்தினாலும், (சித்ரீக்ருத தி₃ங்முகே₂ந)சித்ரீக்ருத—நாநாவர்ணமாகப்பண்ணப்பட்ட, தி₃ங்முகே₂ந—திக்குக்களின் ப்ரதேஶங்களையுடைய, வக்த்ரேண—முகத்தினாலும், முக்₃தே₄ந—மோஹகரமாய், (கே₄ாஷோசிதபூ₄ஷணேந)கே₄ாஷ—திருவாய்ப்பாடிக்கு, உசித—தகுதியான, பூ₄ஷணேந—அலங்காரங்களையுடைய, வேஷேண—வேஷத்தினாலும், ந:—எங்களுடைய, (நயநோத்ஸாகம்) நயந—நேத்ரங்களுக்கு, உத்ஸாகம்—ஸந்தோஷத்தை, து₃க்₃தே₄—கரக்கிருன்.

தாத்பர்யம்: இதில், அவன் தம்மை ஆநந்திப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இந்தச்சிறுவன், வரும்போதே, தன்கண்களின் சாபல்யத்தையும், தான் திரும்பின திசையெங்கும் தன்னெளியினால் சித்ரமெழுதினற்போல் விளங்கப் பண்ணேநின்ற குண்டலாத்யாபரணங்க எனிந்த முகத்தையும், அதிஸாந்தரமான திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் இடைச்சாதிக்குத்தக்கதான மயில்கண், மாந்தளிர், காட்டுப்பூ, குந்தமணிமாலை முதலியவேஷத்தையுங் காட்டி என் கண்களைக் களிக்கப்பண்ணேநின்றுள்ளென்கிறார். (79)

70. ஆந்஦ோலிதா஗்஭ுஜமாகுலனேத்ரலீலம் ஆர்ஸிதார்வத்தாம்஬ுஜசந்த்ரவிம்஬ம் |

ஶிஜ்ஜாநமூஷணஶத் ஶி஖ிபிச்சுமாலில் ஶீத் விலோசனரஸாயனம்஭்யுபைதி ||

ஆந்தே₃ாலிதாக்₃ரபு₄ஜமாகுல நேத்ரலீ—

மார்த்தரஸ்மிதார்த்தர வத₃நாம்பு₃ஜ சந்த₃ரபி₃ம்ப₃ம் |

ஸிருஞ்ஜாந பூ₄ஷணபரதம் ஸிகிபிரஞ்ச மெளவிம்

ஸ்ரீதம் விலோசநரஸாயநமப்₄யுபைதி ||

பதவரை: (ஆந்தே₃ாலிதாக்₃ரபு₄ஜம்) ஆந்தே₃ாலித:—வீசப்பட்ட, அக்₃ரபு₄ஜம்—முன்கையையுடையதும், (ஆகுலநேத்ரலீலம்)ஆகுல—நிலையற்ற, நேத்ர—கண்களுடைய, லீலம்—வ்யாபாரங்பார்வை)களையுடையதும், (ஆர்த்தரஸ்மிதார்த்தர வத₃நாம்பு₃ஜ சந்த₃ரபி₃ம்ப₃ம்)ஆர்த்தர—நெஞ்சுருக்குப்பண்ணுமதான, ஸ்மித—ஸ்ரீஸௌலேஶத்யாபாத்ரம்— நவம்பர் 2010

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

சிரிப்பினால், ஆர்த்தர—ஸீதாமான, வதந அம்பஜை சந்தரபிம்பம்—கமலமலர்ப்போலும் சந்தரமண்டலம் போலும் இருக்கிற முகத்தையடையதும், (ஸிஞ்சாந பூஷண சாதம்) ஸிஞ்சாந— ஓலித்துக்கொண்டிருக்கிற, பூஷண சாதம்—அநேக ஆபரணங்களையடையதும், (ஸிகி₂ பிஞ்ச₂ மெளவிம்) ஸிகி—மயிலினுடைய,பிஞ்ச₂— இறகை, மெளவிம்—ஸிரோபூஷணமாக உடையதும், ஸீதம்—பார்ப்பவர் கண்களைக் குளிரப்பண்ணுமதும், (விலோசந ரஸாயநம்) விலோசந— கண்களுக்கு, ரஸாயநம்—ஸகலமான நோய்களையும் போக்கித் திறமையை யளிக்கவல்ல ஓளஷதமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுகிற பரவஸ்து, அப்யுபைதி—எனக்கெதிராக வருகிறது.

தாத்பர்யம்: இதில், அவன் வரும்போதுண்டான அழகைப் பேசுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்கெதிரமுகமாகத் தளர்நடையிட்டு வரும்போது, என்னிடத்தில் அதிவ்யாமோஹத்தினால் என்மேல் பார்வையை அதிசஞ்சலமாக வையாநின்றுகொண்டு, அதிரமணீயமான தன்முகத்தை எனக்குக் காட்டியும் புன்முறுவல்செய்து, ஸிரஸ்லில் மையிலிறகைச் சூடி, அரையிலணிந்த சதங்கையும் பாதங்களில் பூண்டதன்டையும் ஓலிக்கும்படியாக அசைந்தசைந்து முன்கைகளை வீசிக்கொண்டுவாராநின்றான். அந்த நடையழகானது என்கண்ணில் நோயைப்போக்கி வலிவையுண்டாக்கி ஆந்தகரமுமாயிருந்ததென்கிறார். (70)

71. பஶுபால்஬ாலபரிஷத்திமூர்த்தி ஶிஶுரேஷ ஶிதலலோலவிலோசனः।

மृदुलस्मितार्द्विवदनेन्दुसंपदा मदयन्मदीयहृदयं विगाहते ॥

பஸாபால புால பரிஷத்,விபூஷணம் ஸிராரேஷ ஸீதல விலோல லோசநः।
ம்ருது₃ல ஸ்மிதாந்த்ர வதந நேந்து₃ ஸம்பதா மதந யந்மதீ₃ ய ஹ்ருதந யம் விகாஹதோ

பதவுரை: (பஸாபால புால பரிஷத்,விபூஷணம்) பஸாபாலபுால—இடைப்பிளைகளுடைய, பரிஷத்—ஸமூஹத்துக்கு, விபூஷணம்—அலங்காரமானவனும், (ஸீதல விலோல லோசந:) ஸீதல—ஆஸ்ரிதருடைய தாபத்தைப் போக்குவதும், விலோல—சஞ்சலமுமான, லோசந:—திருக்கண்களை யடையவனும், ஸிரா:—இளம்பிளையுமான, ஏஷ:—இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (ம்ருது₃ல ஸ்மிதாந்த்ர வதந நேந்து₃ ஸம்பதா) ம்ருது₃ல— கோமலமான, ஸ்மித—முறுவலினால், ஆர்த்தர—நனைப்புண்ட, வதநஅம்பஜைம்—முகமதியினுடைய, ஸம்பதா—ஸோபையினால், மதந யந்—பரவசமாகப்பண்ணுநின்றுகொண்டு, மதீ₃யம்—என்னுடையதான, ஹ்ருதந யம்—நெஞ்சை, விகாஹதோ—ஆழந்து அடைந்தனன்.

மூன்று உலகங்களிலுள்ளாரும் யமனுக்கு அஞ்சவர்; அந்த யமன் திருமாலடி யார்க்கு அஞ்சவன் என்று அடியார்களின் பெருமையை விளக்கியவாறுயிற்று. ஆதலால், அனைவரும் எம்பெருமானுக்கு அடியராய் உய்யக்கடவரென்பது, குறிப்பெச்சம். இங்ஙனம் இவர்கள் அஞ்சதற்கும், அவன் அஞ்சதற்கும் காரணம் – முறையே மூவுலகத்தாரும் தீரா வினையையுடைமையும், திருமாலடியார் வினைதொலைத்திருத்தலு மென்க. அடியார்க்கு நமன் அஞ்சதலை, “திறம்பேன்மின் கண்ணார் திருவடிதன்னுமை, மறந்தும் புறுந்தொழா மாந்தரிறைஞ்சியுஞ், சாதுவராய்ப் போதுமின்க ஜென்றுன் நமனுந் தன், தூதுவரைக் கூவிக் செவிக்கு” என்ற அருளிச்செயலினாலும் அறிக. ‘ஓருகாலத்தில் பாசத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிராணிகளைக் கொண்டுவரும்படி புறப்பட்ட தன்சேவகனை யமதருமராசனைவன் அந்தரங்கத்தில் அழைத்து ‘ஓ படனே! நீ உன்தொழிலை நடத்தி வருகையில் ஸ்ரீ மதுகுதநனை ஆசிரயித்தவரைத் தொடாதே, விட்டுவிடு; நான் மற்றவர்களுக்குப் பிரபுவேயல்லது வைஷ்ணவர்களுக்குப் பிரபுவல்லேன.... ‘கமலநயன! வாசுதேவ! விஷ்ணுவே! தரணிதர! அச்சத! சங்கசக்ரபாணி! நீ அடியேங்களுக்குச் சரணமாக வேண்டும்’ என்று எவர்கள் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பார்களோ அப்படிப்பட்ட மகாபரிசுத்தபுருஷரை ஓ படனே! நீ கண்ணெண்டுத்துப்பாராமல் தூரமாய்ஷுடிப்போ; விகாரநாசாதிகளில்லாமல் சத்தியஞாநாநந்தமயனுயிப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த எம்பெருமான் வைனுடைய இருதயகமலத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பானே, அந்த மகாபுருஷனுடைய கடாகஷம் பிரசரிக்குமிடங்களிலெல்லாம் நீ செல்லத்தக்கவனல்லை. நானும் செல்லத்தக்கவனல்லேன்; பதறிச்சென்றால், அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவாழியின் தேஜோவிசேஷத்தினாலே பதராக்கப்படுவோம்; அந்த மகாபுருஷன் ஸ்ரீவைகுண்டதிவியலோகத்துக்கு எழுந்தருளத்தக்கவன்’ என்று கூறினன்’ என்ற வரலாற்றை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் யமகிங்கரசம்வாதரூபமான வைஷ்ணவப் பிரபாவத்திற் பரக்கக்காணலாம். ஸ்வர்க்க, மத்திய பாதாள மென்று மூன்றுக்கப் படுகிற பதினுண்குடலகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளெல்லாம் இயல்பில் கர்மபந்த முடையவர்களாதலால், கர்மிகளைத் தண்டிப்பவனுண யமளைக்குறித்து அஞ்சவ ரென்க.

நரகு – நரகம்; இது, கீழுலகங்கட்கெல்லாம் உபலகங்களைம். அந்தரம் – வானம்; இது, மேலுலகங்கட்கெல்லாம் உபலகங்களைம். மருவுநர், ந்-பெயரிடைநிலை. அகம் – அகத்து உறுப்பு, அந்த:கரணம்; அகம்-உள், காலன் – பிராணிகளின் ஆயுளைக் கணக்கிடுபவன். பெருமான் இராமாவதாரத்தில் அநுமானையும், எப்பொழுதும் கருடனையும் வாகனமாகக் கொண்டு அவர்கள் பிடியில் ஏறியருள்வன்; அதுபற்றி அவர்கள் திருவடியென்று பெயர்பெறுவர். சுந்தரம் – வடசொல்; தலையைத் தரிப்பது; கம் – தலை. பிடர் – கழுத்தின் பின்புறம். இநன் – சூரியன்; வடசொல். ‘உலகங்களாகிய ஸ்ரீஸௌஷத்யாபாத்ரம் – நவம்பர் 2010

தாமரைகளெல்லாம் மலரும் பொருட்டு, தேவகியாகிய கிழக்குச்சந்தியில் அச்சுதபாநு (திருமாலாகிய சூரியன்) உதித்தருளினான்’ என்று கண்ணனைச் சூரியனுக்கக் கூறியுள்ளதனால், ‘ஆய்க்குலத்து இநார்’ என்றார். அக்குலத்துக்கு நன்மை, தேவாதிதேவனுன் திருமால் மனிதனுய் எழுந்தருளிக் குழந்தைத்தப்பருவத்தில் வளர்ந்தருளப்பெற்ற பேறுடைமை. அகம் – இடம், வீடு. நமன் அஞ்சம் – செய்யுமென்முற்று. ஆண்பாலுக்கு வந்தது. ஆய்க்குலத்திநர் அகம் தரங்கம் உற்றர் என்று எடுத்து, இடைச்சாதியாருடைய வீட்டிலும், பாற்கடலிலும் பொருந்தியவரென்றும், ஆயர்குலத்தில் வளர்ந்தவரும், பாற்கடலினிடத்துப் பொருந்தியவருமானவரென்றும் உரைப்பாரு முளர். (21)

**22. அஞ்சக்கரத்தலைக்கங்கையனேற்றமஞ்சிறைய
அஞ்சக்கரத்தலைக்குண்டிகையான்மண்டையங்கைவிட்டே
அஞ்சக்கரத்தலைச்செய்து பித்தேகவருளாரங்கன்
அஞ்சக்கரத்தலைவன்றுளாலான்மற்றரணிலையே.**

(இ-ன்.) அஞ்ச அக்கரம் தலை கங்கையன் ஏற்றலும் – பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்துக்கு உரியவனும் தலையிற் கங்காநதியைத் தரித்தவனுமான சிவபிரான் (தன்பக்கல்வந்து) இரந்தவளவிலே, அம் சிறைய அஞ்சம் கரத்தலை குண்டிகையான் மண்டை அம் கை விட்டே கரத்தலை செய்து அஞ்ச – அழகிய இறகுகளையுடைய ஹம்ஸவாகனத்தையும் கையிற்கமண்டலத்தையு முடையனான பிரமனது கபாலமானது(அச்சிவபிரானுடைய) உள்ளங்கையை நீங்கி மறைத்தலைச்செய்து விலகவும், பித்து ஏக – (அச்சிவபிரான் கொண்டிருந்த) திகைப்பு ஒழியவும், அருள் – கருணைசெய்த, அம் சக்கரம் தலைவன் அரங்கன் – அழகிய சக்கராயுதத்தையுடைய இறைவனுன் ரங்கநாதனுடைய, தான் அலால் – திருவடியேயல்லாமல், மற்று அரன் இலை – வேறு ரக்ஷகம் (எவ்வுயிர்க்கும்) இல்லை; (எ-று.)

மும்மூர்த்தியில் ஒருமூர்த்தியான சிவபிரான் பிரமகபாலத்தால் தனக்கு நேர்ந்த சங்கடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள, வேறுவகையில்லாமற் கலங்கி எம்பெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் எளிதில் அதனை தீர்த்தருளினென்று வரலாற்றுமுகத் தால், நம்பெருமானுடைய பரதவத்தை வெளியிட்டு, அப்படிப்பட்ட சாவேசவரனல் லாமல் வேறுபுகவிடமில்லையென்று ஜீவாத்மாக்களின் அநந்யகதித்வத்தை விளக்கினார். பித்தேகவருளாரங்கன் – “சிரந்தடிவா னிவானே வென்றயன் வெய்ய தீய சொல்லக், கரந்தடிவான் தலைகவ்வப் பித்தேறவிற் கண்ணுதலோன், இரந்தடிவீழத் துயர்தீர்த்த வேங்கடத்தெதந்தை” என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.

ஜந்து – அஞ்ச; முழுப்போலி. அக்ஷரம், கங்கா, ஹம்ஸம், பித்தம், சக்ரம், சரணம்

என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சிறைய – குறிப்புப் பெயரெச்சம். கரத்தலை, தலை – ஏழனுருவு; கரம் – வடசொல். வைதிகர் கையிலே எப்போதும் ஜலபாத்திரங் கொண்டிருத்தல், பரிசுத்தத்தின்பொருட்டென்க. அகன் + கை = அங்கை; “அகமுனர்ச் செவி கை வரின் இடையன கெடும்” என்றார் நன்னூலார். விட்டே, ஏ-அசை. அஞ்ச = விலக. காரியப்பொருளைக் காரணச்சொல்லாற் குறித்தார், உபசாரவழக்கால். மூன்றுமடியில் உள்ள ‘கரத்தலை’ என்பது – கரத்தல் என்று தொழிற்பெயரின் இரண்டாம் வேற்றுமைவிரி. சக்கரத்தலைவன் – ஆழிப்பிரான். (22)

23. இலங்கையிலாதரணைக்கரன் மோடி யெரிசுத்தோன்

இலங்கையிலாதமலையானவீசனிரியவெம்போர்–

இலங்கையிலாதபடிவாணனைச்செற்றவென்னரங்கன்

இலங்கையிலாதவன்போக்கன்டானென்னிதயத்தானே.

(இ-ள்.) இலங்கு அயில் ஆதரன் – விளங்குகின்ற வேலாயுதத்தினிடத்து விருப்பமுடையவனுன சுப்பிரமணியனும், ஐங் கரன் – (நான்குகைக்களோடு துதிக்கை யுமாகிய) ஐந்து கைகளையுடையவனுன விநாயகனும், மோடி – தூர்க்கையும், எரி – அக்கினியும், சுரத்தோன் – ஜ்வரதேவதையும், இலம் கயிலாதமலை ஆன ஈசன் – வசிக்குமிடம் கைலாசகிரியாகப்பெற்ற இறைவனுன சிவனும், இரிய – அஞ்சிநிலை கெட்டு ஓட, வெம் போரில் – உக்கிரமான யுத்தத்தில், அம் கை இலாதபடி வாணனை செற்ற – அழகிய (ஆயிரம்) கைகள் இல்லாமற் போம்வண்ணம் பாணுசுரனை அழித்திட்ட, என் அரங்கன் – எனது திருவரங்கனும், இலங்கையில் ஆதவன் போக கண்டான் – இலங்கா புரியிற் சூரியன் போகும்படி செய்தவனுமான திருமால், என் இதயத்தன் – எனது இருதயகமலத்தி லுள்ளான்; (எ-று)

துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாநசீலனும், அங்ஙனம் நல்லோரைக்காத்தற பொருட்டுத் தீயோரையழிக்குமிடத்துச் சர்வசங்காரமூர்த்தியே வந்து தடுத்தாலும் தடுக்க வொண்ணுத் பேராற்றலுடையவனுமான பெருமான் எனது மனத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்படி அவனை நான் எப்பொழுதும் மனத்திலே நிலைநிறுத்தித் தியானித்து வருகின்றே என்பதாம்.

“மோடியோட வங்கிவெப்புமங்கியோடவைங்கரன், முடுகியோட முருகனேட முக்கண்சென்மக்களைத், தேடியோட வாணனையிரம்புயங்கள் குருதிநீர், சிந்தியோட நேமி தொட்ட திருவரங்கராசரே” என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்திலும்.

“இருணன்காசற வெழுகதிரவனிற்கவென்றும், அருணன் கண்களுங் கண்டிலா விலங்கை” என்றபடி இராவணனிடத்து அச்சத்தால் சூரியன் சென்றறியாத

இலங்கையிலே அவ்விராவணைக் கொன்றதனால் சூரியன் தனது சுஞ்சாரீதியின்படி அங்குத் தடையின்றி இனிதுசெல்லும்படி செய்தனன் இராமபிரான்பது, ‘இலங்கையி லாதவன் போகக்கண்டான்’ என்பதன் கருத்து. இலங்கையரசனுய்த் தேவர்கட்கு இடையூறுசெய்துவந்த இராவணைச் சங்கரித்துத் தேவர்கட்கு நன்மைசெய்தவனென்ற பொருளை ‘இலங்கையி லாதவன் போகக்கண் டான்’ என வேறுவகையாற்சொன்னது, பிறிதினவிற்சியணி. கானுதல் –செய்தலென்னும் பொருளில் வருதலை, ‘திருநகரங்கண்ட படலம்’ என்றவிடத்திலும் காண்க.

முருகன் வேற்படையில்விருப்பழுதையனுதல், ‘வேலன்’ என்ற அவன் பெயரினாலும் விளங்கும். இவன், சிவபிரானது இளையகுமாரன். விநாயகன் யானைமுகமுதையனுதலால், ஐங்கரங்குவன்; இவன், சிவபிரானது மூத்தகுமாரன். தூர்க்கை – பார்வதியின் அம்சமானவன். அயில் என்பது – ஐயில் எனவும் கைலாஸம் என்ற வடசொல்லின் திரிபான கயிலாதும் என்பது கையிலாதும் எனவும் யமகவமைப் பின்பொருட்டு முதற்போலியால் அகரத்துக்கு ஐகாரம் பெற்றன; ‘அ ஐ ழத விடை யொக்கும் சனுயழன்’ என்றார் நன்னூலார். ஐவரம், பாணன், ஆதபன், ஹ்ருதயம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. இலம் – இல்லம் என்றதன் தொகுத்தல்; அம் – சாரியை. ஈசன் – ஐசுவரியமுதையவன். யமகநுயத்தின்பொருட்டு ‘போரில்’ என்ற ஏழாம் வேற்றுமைவிரி, போர் இல் என உருபுபிரிக்கப்பட்டது; இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக்காட்டியிருந்தாலும், பொருள் நோக்குமிடத்துச் சேர்த்துப்படித்துக் கொள்க. ஆயிரங்கைகளிற் பெரும்பாலன ஓழிந்ததனால், ‘கையிலாதுபடி’ எனப்பட்டது. காலில் விழுந்தபின் கண்ணபிரானால் துணியாதுவிடப்பட்ட நான்கு கைகளும் பொலிவிழுந்தன வென்பதும் தொனிக்க, ‘அங்கையிலாதுபடி’ என்றன ரென்னலாம். செற்ற, செறு-பகுதி. ஆதவன் – ஆதபன் என்ப வடசொல்லின் விகாரம்; நன்றாகத் தபிப்பவன் என்று பொருள். (23)

தலைவி இரங்கல்

24. அத்தனைவேதனையீன்றவரங்களையைம்படைசேர்
அத்தனைவேதனைவாய்வைத்தமாயனையாரணாங்கோர்
அத்தனைவேதனைதீர்த்தானைச்சேர்க்கிலளாயிரஞ்சால்
அத்தனைவேதனையப்புவள் சாந்தென்றனலரைத்தே.

(இ-ள்.) அத்தனை – எப்பொருட்கும் இறைவனும், வேதனை ஈன்ற அரங்கனை – பிரமனைப் பெற்ற திருவரங்களும், ஐம்படை சேர் அத்தனை – பஞ்சாயுதங்கள் பொருந்திய திருக்கைகளையுடையவனும்,

க்ருஷ்ணனுக்கபி₄ மதமான முலைகள் கச்சிட்டுச் சேமித்துவைத்தது'' என்னுமிடம் தோன்ற “வாரணிந்த கொங்கையாய்ச்சி” என்கிறார். புத்ரவத் ஸ்நேஹம் நடக்கும்போது ராஜவத் உபசாரமும் வேணுமிறே. (வார்) கச்ச. (மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்) பெரியபிராட்டியாராலே அவாப்தஸமஸ்த காமனுணவனையிறே ‘‘முலையுண்ணவா’’ என்று - ஆச்சிஅழைத்ததும், அவள் அழைத்த ப்ரகாரங்களை. (நீரணிந்தகுவளை வாசம் நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்) நீருக்கு அலங்காரமாக மலர்ந்த செங்கழுநீரில் மிக்கபரிமளம் ஒருபடிப்படத் தோன்றுகிற ஸ்வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி₃) பூ₄ மியிலுண்டான ராஜாக்களுக்கெல்லாம் ப்ரத₄ாநன்னை ஸ்வல்லப₄ன் செல்வநம்பிமுதலானார் கொண்டாடும்படியுமாய் அநாதி₃ ஸித்₃த₄ மான மங்க₃ளாசாஸந் ப்ரஸித்₃தி₄யையுமுடையவர். (பட்டர்பிரான்) ஸத்யவாதி₃களான ப்₃ராஹ்மனேத்தமர்க்கு உபகாரகரானவர். (பாடல் வல்லார்) இவருடைய ப₄ாவப₃ந்த₄ மில்லையேயாகிலும் இவரருளிச்செய்த

திரியுமாப்போலே க்ருஷ்ணனுக்கு பே₄ாக்₃யமான முலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சி” என்று ஸ்லாகி₄த்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். (மாதவாவுண்ணென்ற மாற்றம்) ஸ்ரிய:பதியாகையாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமனுணவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக முலை யுண்ணென்ற ஸப்த₃த்தை. (நீரித்யாதி₃) நீருக்கு அலங்கார மாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாஶியாநிற்கிற ஸ்வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி₃) பூ₄ மியில் ராஜாக்களில் ப்ரத₄ாநன்னை ஸ்வல்லப₄னும் ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரத₄ாநரான செவ்நம்பி தொடக்கமானவர்களாவன்றிக்கே, பூ₄ மியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்தேறியன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாப₄ாவிகமான புகழையுடையராய், ப்₃ராஹ்மனேத்தமரான பெரியாழ்வாராருளிச் செய்த பாடலை அப்₄யலிக்க வல்லவர்கள். (சீரித்யாதி₃) ஆத்மகு₃ணங்களாலே

(இலச்சினை) முத்₃ரை. வார்பத₃ார்த்த₂ம் (கச்ச) என்றது; ஸ்தநகஞ்சுக மென்றபடி. “மாதவாஉன்” என்று சொல்லக்கூடுமோ? மாத₄வனானால் அவாப்தஸமஸ்தகாமனன்றே வென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ரிய:பதித்யாதி₃), “மாற்றம்” என்றதினர்த்த₂ம் (ஸப்த₃த்தை) என்றது. “அணிந்த” என்றதின் ப₂லிதார்த்த₂ம் (அலங்காரமாக அலர்ந்த) என்றது. “அணிந்த” என்று நீருக்கு அலங்காரமாகச் சொல்லுகையாலும், “நிகழ்நாறும்” என்று பரிமளப்ராசர்யம் சொல்லுகையாலும், ஸாமாந்யசப்த₃மான குவளை பத₃த்தை - செங்கழுநீர் என்று விஶேஷஷ்கிருநென்று கொள்வது. நிகழ்கை-வர்த்திக்கையாய், அத்தால் ஸ்ரீஸௌஷத்யாபாத்ரம் - நவம்பர் 2010

ஶப்ப₃த₃ மாத்ரத்தையே பாடவல்லார். (சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவர் தாமே) பாடவல்லார்தாமே சென்றசிந்தைபெறுவர். (சீர்) ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரயம். (செங்கண்) உப₄யவிபூ₄திநாத₂த்வத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யஸுசகமாதல், பெருமையாதல், வ்யாமோஹமாதல்.

ஐலஸம்ருத₃தி₄ மாறுத செங்கழுநீரைச் சொல்லுகையாலே மங்க₃ளாஸாஸநகு₃ணத்திலே ஒருபடிப்பட்ட ஸாமநாக்களையும், “நிகழ்நாறும்” என்கையாலே அவர்களுடைய ப்ரஸித்₃தி₄யையும் சொல்லுகிறது. (11)

பிள்ளை திருவடிகளே பரணம்.

அலங்கருதனுய், அவயவஸோபை₄க்கு ப்ரத₄ாநமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனுய், இவையிரண்டையும் ஆஸ்ரிதரநுபவிக்கும்படி அவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனு யிருக்குமவன் விஷயத்தில். அன்றிக்கே (சீரித்யாதி₃) ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயமாகிற கு₃ணத்தாலே அலங்கருதனுய், இந்நீரமைக்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாஸகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனுய், ஸர்வஸ்மாத்பரனுயிருக்கிற வன் விஷயத்திலேயென்று பொருளாகவுமாம். (சென்றவித்யாதி₃) பாடல் வல்லார்தாம், செங்கண்மால் பக்கலிலே ஒருபடிப்படச் சென்ற மநஸ்ஸை யுடையவராவர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே பரணம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ப₂விதம் (ஒரு படிப்பட) என்றது. (11)

ஜீயர் திருவடிகளே பரணம்.

இரண்டாம்பத்து மூன்றும் திருமொழி போய்ப்பாடுடைய ப்ரவேசம்

கீழே “தாயர்வாய்ச்சொல்கருமம் கண்டாய்” என்றும், “தீமை செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாகவளையவேண்டா” என்றும் பலவிடங்களிலும் சொல்லிற்றுக் கேட்கிறுரில்லை யென்றிருக்கையாலும், ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனை அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடுதோன்றும்போதும் ஆஸ்ரிதவசநம் கேட்கவேணு மென்னும் தாத்பர்யம் தோன்றவேணுமென்று ஸ்ரவணேந்த்₃ரியத்திலே ஸம்ஸ்காரஸ்வீயண்டாக அவன் ஆசரித்துக்காட்டுகையாலே, இந்த்₃ரியக்₃ரஹண ஜ்ஞாநநிரபேக்ஷப்ரகாசகம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். அவன் இப்படி ஆசரித்தானென்றால், இந்த்₃ரியக்₃ரஹண ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷராயிருக்கும் தே₃ஹேந்த்₃ரியங்கள் ஜந்மஸித்₃த₄மாகவுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், த்₃ருஷ்டாத்₃ருஷ்ட ரூபமான பது₃ார்த்த₂ங்களை ஜந்மஸித்₃த₄மான அந்த இந்த்₃ரியங்களாலே குறிக்கொண்டு க்₃ரஹிக்கும் போதும் ப்ராமாணிகரான

அவ.- கீழிற்றிருமொழியிலே தன்னுடைய புல்யாநுகு₃ணமாக முலையுண்ணகையை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேசுகிறத்து, அவன் இருய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே புஹாமுக₂மாக நிர்ப்புந்தி₄த்து யஸோதைப் பிராட்டி முலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசித்தாமுமநுப₄வித்து இனியரானார்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அரு.- போய்ப்பாடுடைய ப்ரவேசம். பசி தெரியாதபடி உறங்கும் பருவத்திலே அவனை எழுப்பி முலையூட்டின ப்ரகாரமான பூர்வவ்ருத்தத்தையும், காதுகுத்தும் பருவமான தலைநிலாப் போதைவிட்டு, தன் நோவுதானரியும் பருவமான த₃ஸையிலே காதுகுத்த நினைத்து, அந்த ப்ரகாரத்தைப் பேசுகிற வர்திஷ்யமானத்தையும் அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு ஸங்கூதி அருளுகிறார் (கிழென்று தொடங்கி, இத்திருமொழியில் என்னுமளவும்). இத்தால், கீழ் - தன் நோவு தானரியாத பருவமாகவும், இத்திருமொழியிலே தன் நோவு தானரியும் பருவமென்று ஸங்கூதி சொல்லிற்றுயிற்று. (கிடந்துறங்குகிற) என்றது - ஒரு கிடையாகக் கிடந்துறங்குகிற வென்றபடி. (இருய்க்கை) முலையுண்ணுதே பின்வாங்கிப்போருகை. (புஹாமுக₂மாக நிர்ப்புந்தி₄த்து) என்றது - பலகாலும் “முலையுணைய், முலையுணைய்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து. (ப்ராப்தியையும்) மாத்ருத்வபு₃ாவநையையும், (இனியரானார்) என்றது - ப்ரீதரானுரென்றபடி.

பூர்வசார்யர்களுடைய வசநானுஷ்ட₂ாநங்களாலும், பூர்வசார்யர்களுடைய வசநானுஷ்ட₂ாநங்களுக்குச் சேர்ந்த வர்த்தமாநாசார்யர்களுடைய வசநானுஷ்ட₂ாநங்களாலும், இவ்வநுஷ்ட₂ாநம் தானில்லையோகிலும், த்ராவிடவேத₃த்துக்குத் கருத்தறியும் முதுவர் நிர்ணயித்த வாச்யவாசக ஸம்ப்ரத₃ாயத்தாலே வ்யாபகத்₃வாரா வாசகவாச்யங்களை ப்ரத₂ம மத்₄யம நிக₃மநபர்யந்தமாக அர்த்த₂த₃ர்ஸநம் பண்ணுவிக்க வல்லவர்களுடைய அநுதாப வசநங்களாலும், அநுதாபஹேதுவானுவிலிரே செவிவழியே கலை இலங்குவது. “ஸ்ரோதாச” அநுதாபஹேதுவான அர்த்த₂க்ரஹணஶப்ப₃த₃மாத்ரங்களை வருந்தியும் குறிக்கொண்டு க்ரஹிக்கைக்காகவிலே, அந்த ஸ்ரவணேந்த₃ரியத்துக்கு ஸம்ஸ்காரஸாஷி உண்டாக்கிற் ஹன்று, அத்தை நினைத்து, அந்த ஸாஷியைப் பலகாலும் தொட்டுப் பார்க்கவேணுமிலே. “உன் செவியில் புண்ணைக் குறிக்கொண்டிரு” என்றிலே லோகோக்தியும்.

போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையும் தாழ்த்தான் பொருதிறல் கஞ்சன் கடியன் காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ணை வுண்ணைத் தனியே போயெங்குந்திரிதி பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவநம்பீ யுண்ணைக் காதுகுத்த ஆயப்பாலர் பெண்டுகளைல்லாரும் வந்தார் அடைக்காய் திருந்திநான் வைத்தேன். (1)

அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டு, காதுகுத்துகையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களையெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தால் அவர்களை ஸம்ப₄ாவிக்கைக்கீடான பத₃ார்த்த₂ங்களும் ஸம்பாதி₃த்துவைத்து, அவனை “காதுகுத்த” என்று அழைக்க, அவன் “நோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னசெய்தேயும் அவன் அஞ்சாதபடியான வசநங்களைச் சொல்லியும், அவனுக்கு அபிழுமதமான பத₃ார்த்த₂ங்களைக் காட்டியும், உடன்படுத்திக் கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாழும் அவனைப்போலே அநுப₄விக்கவாசைப்

(காதுப்பணிகள்) கர்ணைப₄ரணங்கள். “பணிகளும்” என்ற சகாரத்தை “இட்டு” என்றவிடத்தில் கூட்டுவது. இத்தால் காதுகுத்தியும் பெருக்கியும் பணிகளிட்டுமென்றபடி. (பத₃ார்த்த₂ங்களும்) என்றது - “அடைக்காய் திருந்தி நான் வைத்தேன்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து. “நொந்திடுகில்லேன்” என்றதைக் கடாக்கித்து (அவனித்யாதி₃). “திரியை எரியாமே காதுக்கிடுவன்” இத்யாதி₃யைக் கடாக்கித்து அருளுகிறு (அவனஞ்சாதபடியித்யாதி₃). “பேர்த்தும் பெரியனவப்பம்” இத்யாதி₃யைக் கடாக்கித்து (அவனுக்கித்யாதி₃). (உடன்

ஸ்வா.- முதற்பாட்டு. (போயித்யாதி₃) ‘பாடுடைய நின்தந்தையும் போய்த்தாழ்த்தான். புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜ்ஞரக்ஷணத்திலும் இடம்பட்ட நெஞ்சையுடையவனு உன்னுடைய பிதாவும் ‘பசுக்கிடையிலே சென்று வருகிறேன்; வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரகஷித்துக்கொள்’ என்று போய் வரவு தாழ்த்தான்’ என்று இவள் சொன்னவாரே, “அவன்வந்தால் விளையாடப் போமோ?, அதுக்கு முன்னே போகவேணும்” என்று இவள் உத்தேயோகி₃த்தவள விலே, “பொருதிறல் கஞ்சன்கடியன்” என்று இவன் உத்தேயோகி₃த்தை நிஷேஷதி₄க்கிறார்கள். திறல் - புலம். இந்த்தராதி₃களைவென்று வந்தவனுகையாலே, கூர்வோத்தரனைய் உன்னளவிலே மிகவும் கடியனையிறேயிருப்பானவன். அவன் “ஆரைவரவிடும், எதுசெய்விக்கும்” என்று தெரியாது.

பட்டு ததுவஸ்தாபந்தாய்க் கொண்டு தத்காலம் போலே அவளைக்குறித்து அழைத்தவப் பாசுரங்களைப் பேசியநுபவித்து பார்த்தராகிறுரித்திருமொழியில்.

வ்யா.- முதற்பாட்டு. (போயித்யாதி₃) (பாடுடைய நின் தந்தையும் – போய் – தாழ்த்தான்) புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜ்ஞரக்ஷணத்திலும் இடம்பட்ட { (பா) இடைமுடைய, ஈடுபட்ட } நெஞ்சையுடையவனு உன்னுடைய பிதாவும், “பசுக்கிடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரகஷித்துக்கொள்” என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, “போய்” என்கிறவிது – மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷயவர்க்குத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனைய், “கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன்” (திருப்பாவை 1) என்கிறபடியே நீ பிறந்தவன்றே தொடங்கி வேலைப்புக்கரைழக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற்கீழே ஓரெறும்பூரிலும் ஸிம்ஹத்தின் மேலே சீறுமாபோலே சீரி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்யாத்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். (பொருதிறல் கஞ்சனபடுத்துக்கை) ஸம்மதிப்பிக்கை. (அப்பாசுரங்கள்) என்றது “அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்” இத்யாதி₃யான யஶோதை₃யினுடைய பாசுரங்களென்றபடி.

அரு.- முதற்பாட்டு. (போய்ப்பாடித்யாதி₃) “நின்தந்தை” என்றத்தையும், அதில் ப்ராத₄ந்ய ஸ-சகமான சகாரத்தையும் கடாக்ஷித்து “பாடுடை” நெஞ்சடை” என்று அத்தயாஹரித்து, “பாடு” என்று விஸ்தரமாய்த் தாத்பர்யார்த்தமருஞ்சிறுர் (புத்ரேத்யாதி₃). (இடம்பட்ட) விஸ்தருதமான. “போய் தாழ்த்தான்” என்றதுக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருஞ்சிறுர் (பசுக்கிடையித்யாதி₃). “பாடு” என்று விஸ்தரமாய், அது தானும் அபிநிவேசத்தைச் சொல்லுகிறதாக்கி அர்த்த₂ந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). “நின் தந்தையும் தாழ்த்தான்” என்றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருஞ்சிறுர் (கூர்வேலித்யாதி₃). எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (நீ பிறந்தவித்யாதி₃). (வேலை) ஆயுத₄த்தை. ஸ்ரீஸௌராத்யாபாத்ரம் – நவம்பர் 2010

(காப்பாருமில்லை) அதுக்கு நல்விரகறிந்து காக்கவல்ல, கூர்வேல் கொடுந்தொழிலரானவரும் இங்கில்லை. “இவ்வூரில் விளையாடுகிற பிள்ளைகளை எல்லாரையும் சிலர்காக்கிறார்களோ? அவர்கள் நடுவே விளையாடுகிறவென்னை, அவன் வரவிட்டவர்களுண்டாகிலும் என்னைக் குறித்து அறியவல்லர்களோ? என்ன; (கடல்வண்ணை) “உன் நிறம் உன்னைக்கோள்சொல்லிக் காட்டிக் கொடாதோ?” என்ன; “செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யுமிலே அவர்கள் கண்டால் தான் வருவதென்? என்ன; ஆனாலும் “தனியேபோயெங்கும் திரிவுதி” என்ன;

“அது செய்கிறேனில்லை; பிள்ளைகள் நடுவேநின்று விளையாடி வருகிறேன்” என்ன; “உன்வார்த்தையன்றே? பேய்முலைக்கும் பாலுக்கும் கடியன்) பொருஞகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் கீழான். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனுகையாலே, ‘ஆரைவரவிடுமோ, எது செய்விக்குமோ’ என்று தெரியாது.

(காப்பாருமில்லை) அதுக்கு நல்ல விரகறிந்து ரச்சிக்கவல்லாருமிங்கில்லை. ரச்சிகரானவர் வந்திலர்; நானே அபுலை; வேரெருநு பரிவர் தானேயில்லை; யார்தான் ரச்சிப்பார். (கடல்வண்ணை வுன்னை) “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” (3-1-1) என்கிற படியே “இவ்வூரில் திரிகிறவநேகம் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனுய்த் திரியா நின்றால், என்னை அவர்கள் அறியப்படுக்கார்களோ?” என்று நீ நினைக்கவேண்டா; கடல் போலே ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிற உன் வடிவழைகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ?; இப்படி இருக்கிற உன்னையுணர்ந்து ரச்சிப்பாருமில்லை யென்னுதல்; ஒரு விரோதி₄ களில்லையே யாயினும், அஸ்தத₂ாநே ப₄ யஸங்கை பண்ணி மங்க₃ ஸாபாஸநம் பண்ணவேண்டும் படியான அழகுடையவுன்னை, விரோதி₄ பூ₄யிஷ்ட₂ மான இவ்விடத்தில் பரிவராய் ரச்சிப்பாரோருவருமில்லை யென்னுதல். (தனியேபோயெங்கும்திரிதி) பிள்ளைகள் க்ருஷ்ணனாவில் கடியனும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (உன்னை நலிகைக்கித்யாதி₃).

(அதுக்கு) கஞ்சன் கொடுமைக்கு. (நல்லவிரகு) தப்புவிக்கும் உபாயம். தாத்பர்யார்த்த₂ மருஞகிறார் (ரச்சிகரானவித்யாதி₃). “கடல்வண்ணை உன்னைக் காப்பாருமில்லை” என்றந்வயித்து, “கஞ்சன் கடியன்” என்றத்தை கடாக்கித்து ஸங்காபரிஹாரனுபேண ப₄வமருஞகிறார் (தன்னேராயிரமித்யாதி₃). (அவர்கள்) என்றது - கம்ஸனுலே அனுப்பப்பட்டவர்களென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் (ஒரு விரோதி₄ களித்யாதி₃). “‘காப்பாருமில்லை’ என்பானென்? தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுண்டே” என்ற ஸங்கைக்குப் பரிஹார பரமாகத்தாத்பர்யமருஞகிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி₃).

“இனி நான் தனியே போகவில்லை; அவர்களோடே கூடவே ஸஞ்சரிப்பன்” என்று பூஷைலேஸத்யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2010

வாசியறியாமலுண்டவன்றே? உன்னை நலிவதாக வந்தவர்கள் பிள்ளைகளுடைய வேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு விளையாடுவாரைப்போலே தோன்றுவர்கள். அந்தப்பேய்ப்பாலினுடைய வீர்யத்தாலே உனக்கறிவுகேடு விளைந்து அவர்களோடேயும் விளையாடக்கூடும்” என்ன; “ஆனால்தான் வந்த தென்?, நான் கேசவநம்பிகாண்; என்னுடைய செளர்யாதி₃ குணபூர்த்திலேசாத் திலே கேஸிபட்டதறியாயோ?” என்ன; அதுதன்னாலேயன்றே மிகவும் படியப்படுகிறேன். “நம்பி” என்றது - விஷாதி₃ திரிசாயல்சகம். “நானேயன்று காண்; உன்னைக் காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்காண்; வாராய்” என்ன; “வந்தவர்களை நீ உபசரித்து ஸமாதி₄ நாம் செய்தாலன்றே நான் வரவேண்டுவது” என்ன; “வந்து காதுகுத்தினாலன்றே அவர்களை உபசாரத்தோடே உபசரிப்பது; அடைக்காய் முதலான உபஹாரத்துரவ்யங்களெல்லாம் திருத்திப்பாரித்துவைத்தேன்” என்கிறார். (1)

தன்னேடே திரிகிற யென்னவுமொன்னாலுதபடி, அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றுய.

அவர்கள் தன்னேடே கூடப்போனால் தான் ப்ரயோஜநமென்; (பேய்ப்பால் முலையுண்டபித்தனே) பேயானவள் தாய்வடிவைக் கொண்டுவர, அவளைத் தாயாகவே நினைத்து அவள் முலைப்பாலை யிருந்துண்டப்பாராந்தனல்லையோ? ஆகையால் மாயாருபிகளானவஸார்கள், ஒக்க விளையாடுகிற பிள்ளைகளோடொத்த வடிவைக்கொடுவந்து கலசிநின்றாலும், அவர்களையும் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பானாலும்வனிறே நீயென்கை. (கேசவநம்பீ) “இப்படி நீ என்செய்ய படியப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றே? என் கையிலே கேசிபட்டதறியாயோ?” என்று தான் செளர்ய பூர்த்தியைக்காட்ட; அத்தை அவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, “நானேயன்றுகாண்; உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லா

க்ருஷ்ணனுக்குத் கருத்தாய், அதுக்கு உத்தரமாக அவதாரிகா ரூபேன மேலுக்குத் தாத்பர்ய மருஞகிறார் (அவர்களித்யாதி₃). “ப்ரயோஜநமென்” என்றத்தை, ஶப்த₃ரத்த,த்தையும் காட்டானின்றுகொண்டு ஸோபபத்திகமாக விவரிக்கிறார் (பேயானவளித்யாதி₃ வாக்யத்துவயத்தாலே). நம்பியென்னதே “கேஸவநம்பி” என்று விஶேஷஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி₃). இவ்விடத்தில் “யஸ்மாத்தவயை துஷ்டாத்மா ஹத: கேஸே ஜநார்த்த₃நா தஸ்மாத் கேஸவநாமா த்வம் லோகே க்யாதிம் க₃மிஷ்யஸிஃ” என்றது அனுஸந்தே₄யம். “உன்னைக் காகுதுத்த” இத்யாதி₃க்கு பாவம் (அத்தை விட்டித்யாதி₃). (அத்தை) அந்த படியத்தை. (புரிந்து) திரும்பி. “அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன் காகுத்த

வண்ணப்பவள மருங்கினிற்சாத்தி மலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத நாராயனே விங்கேவாராய் எண்ணற்கரியபிரானே திரியை யெரியாமே காதுக்கிடுவன் கண்ணுக்குநன்று மழுகுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிவையா. (2)

ஸ்வா.- இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி₃) நிறமுடைத்தான வண்ணம். அதாவது - சாதிப்பவளம். பவளத்தைத்திருவரையிலேசாத்தி. (மலர்ப்பாதக்கிண்கிணியார்ப்ப) விகலிதமான தாமரைபோலேயிருக்கிற பாதுச்சதங்கைமிகவும் ஶப்புதி₃க்க. (நண்ணியித்யாதி₃) உன்னை வந்தனுகித் தொழுகை தானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவர்கள். அதாவது - அவன்பக்கல் ப்ரீதிருபத்தாலேயாதல்; ஹிதருபத்தாலேயாதல்;

ரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடான் அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படி வரவேணும்” என்கிறுள். (1)

வ்யா.- இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி₃) ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை, அது தனக்கும் அழுகு கொடுக்கவற்றுன திருவரையிலே சாத்தி. (மலரித்யாதி₃) தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில் சதங்கைகளானவை த்₄வநிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியாகவும், திருவடிகளில் சாத்தின சதங்கைகள் த்₄வநிக்கும் படியாகவும் வரவேணுமென்று கருத்து. (நண்ணியித்யாதி₃) அஹங்காராதி₃களாலே உன்னையகன்று திரிகையன்றிக்கே, தத்துராஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வஸேஷத் வாநுரூபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சை.

“நீ வாராய்” என்று மூலத்தில் அநுஷங்கி₃த்துக் கொள்வது, என்று திருவுள்ளனம். (1)

அரு.- இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி₃) பவளமான போதே வண்ணமுண்டா யிருக்க, “வண்ணம்” என்று விஸேஷஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆகரத்திலேயித்யாதி₃). “ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே” என்றது - க்ருதரிமப்ரவாளத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நீலமேக₄ஸ்யாமமான திருமேனியாகையாலே பரப்பாக₃ஜநகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருஞுகிறுர் (அதுதனக்கு மித்யாதி₃). (சாத்தி) என்றவநந்தரம் “கொண்டு” என்று அத்தயாஹாரம். “நண்ணி” என்றது - ஸ்வார்த்த₂பரரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த₂மருஞுகிறுர் (அஹங்காரேத்யாதி₃). “நண்ணி” என்றத்தையும், “தொழுமவர்” என்று நிருபகமாகச் சொல்லுகையையும் திருவுள்ளம்பற்றி, “தொழுமவர்” என்றதுக்கு அர்த்த₂மருஞுகிறுர் (ஸ்வஸேஷத்வேத்யாதி₃).

விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணய ஸாரம்

சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி

கூரத்தாழ்வானுடைய ஶிஷ்யங்க விருந்தும் வீரஸாந்தரப்ரஹ்மராயன் பிளைப்பிளையாழ்வான் மற்றும் பராஸரபட்டரிடம் அபசாரப்பட்டதால் வீடுபேற்றினை பெறுது நரகத்திற்குப் போனது இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகும். சேதநன் குற்றங்கள் இழைத்தாலும் புருஷகாரம் பண்ணி எம்பெருமானிடம் சேர்ப்பிக்க பிராட்டி இருக்கிறான் அல்லவா எனில், பிராட்டி முதன்முதலில் ஒரு சேதநன் எம்பெருமானை அடையவரும்போது மட்டுமே ஆஸ்ரிதனுக்காக எம்பெருமானிடம் பரிந்து பேசி, எம்பெருமானுடைய கருணை முதலிய குணங்களைத் தூண்டி சேதநனுடைய குற்றங்களை மறக்கச் செய்து, எம்பெருமான் இவனை ஏற்கும்படி செய்வாள். எம்பெருமானை அடைந்த ரனுக்கு பராஸரபட்டர் பரமபதம் அளிக்க பின்னர் சேதநன் தெடார்ந்து குற்றங் வில்லையாதலால், புத்திபூர்வகமாகப் புருஷகாரம் பண்ண ப்ரஸக்தியில்லையே. காகாஸாரன் தவறிழைத்தபோது ‘த்ராஹி’ த்ராஹீதி ப₄ர்த்தாரம் உவாச த₃யயா’ என்று பர்த்தாவைக் குறித்து காப்பாற்றும் படி வேண்டினான். எப்படியும் பிராட்டி புருஷகாரம் செய்வள் என்று எண்ணி மீண்டும் மீண்டும் காகாஸாரன் குற்றங்களைப் புரியத் தொடங்கினால் அவனைக் காக்கமுடியாதன்றே.

பெரியநம்பி உயிரிழக்கவும், கூரத்தாழ்வான் பார்வையிழக்கவும் காரணமானவனுனை நாலூரானுக்கும் முக்தி கிடைத்ததல்லவா. அது போல் நாமும் செய்யத்தகாதனவற்றைச் செய்தாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் ஈடேறி விடலாமல்லவா எனில்; அது முடியாது. நாலூரான் பின்னால் ஏற்படக்கூடிய அநர்த்தங்களை ஆலோசியாமல், சோழராஜ் சபையில் எதோ ஒருவார்த்தை சொல்லப் போக கடைசியில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கண்டு மிகவும் அநுதாபப்பட்டான். நம்மாலன்றே இவ்வநர்த்தம் நிகழ்ந்தது என்று வருந்தி அழுதான். அதறிந்த ஆழ்வான், நாம் அவனுடைய பிழையை மன்னித்தாலும், எம்பெருமான் நம்மிட முள்ள பரிவினால் அவனை தண்டித்து விடுவான் என்றஞ்சி ‘நான் பெற்ற லோகம் நாலூரானும் பெறவேண்டும்’ என்று வரம் சேதநனுடைய குற்றங்களை மறக்கச் செய்திரும்.

அறிந்தே பிழைபுரிந்த வீரஸாந்த செய்வாள். எம்பெருமானை அடைந்த ரனுக்கு பராஸரபட்டர் பரமபதம் அளிக்க பின்னர் சேதநன் தெடார்ந்து குற்றங் வில்லையாதலால், புத்திபூர்வகமாகப் புருஷசெய்தவன் தண்டனை அநுபவிக்கவே நேரிடும் என்பதைனையும் நாம் நினைவில் இருத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

(தொடரும்)

பூஞ்சுபயவே கோயிலண்ணன் பூஞ்சிவாஸாசார்யஸ்வாமி 8-9-10 அன்று திருநாடலங்கரித்தார். ஸ்வாமியினுடைய சரமகைங்கர்யங்கள் சிறப்பாக நடந்தேறின. 29-9-10 அன்று கோ.கா.வா. அண்ணன் திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி அண்ணன் திருமாளிகையில் வரத்தமாந ஸ்வாமியாக அபிஷ්பிக்தரானார்.

Grantha Paripalana Trust (Regd), 24/71, Puthur Agraharam, Trichy-620 017.